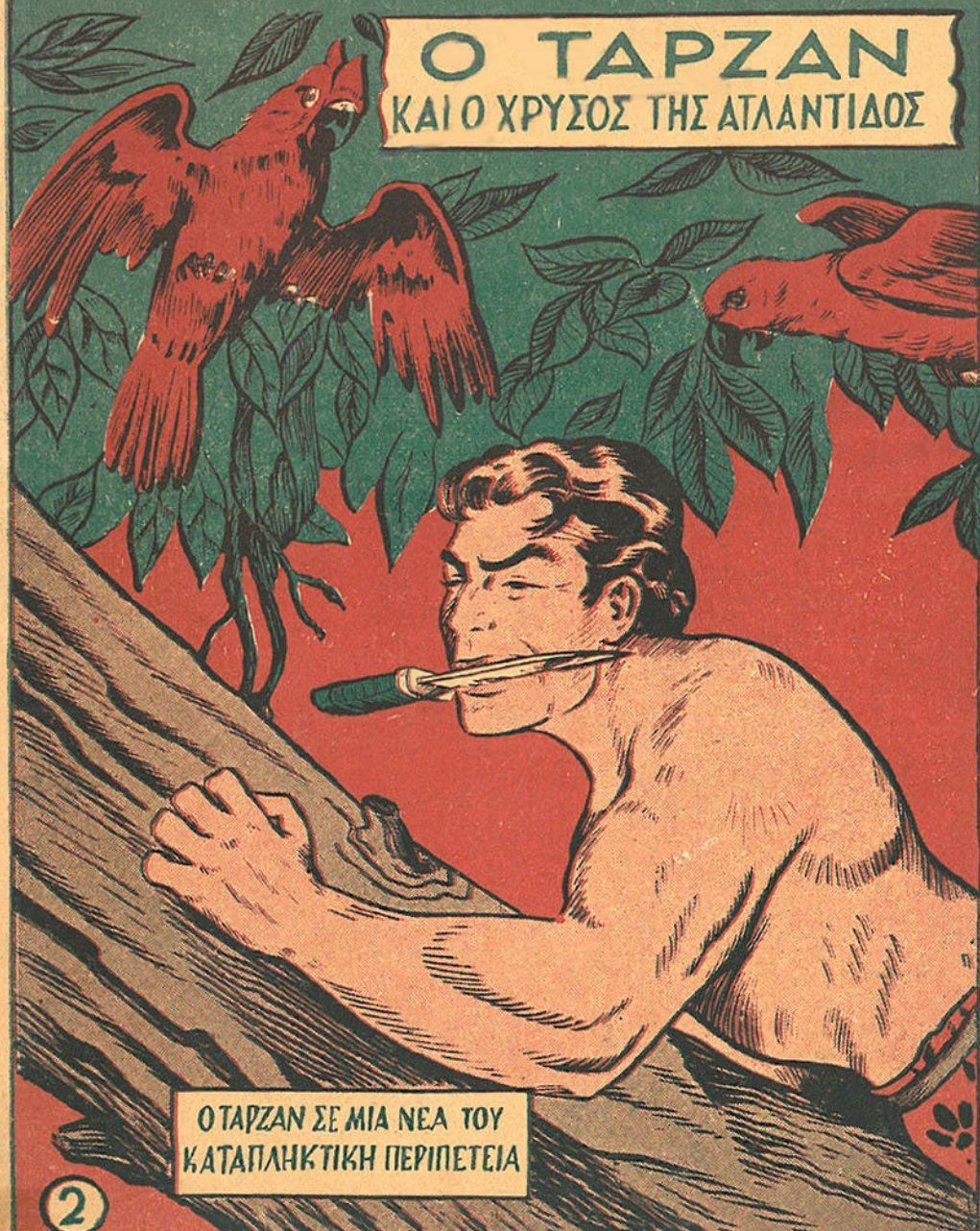

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΣΤΗ

ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο ΤΑΡΖΑΝ
ΚΑΙ Ο ΧΡΥΣΟΣ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΤΟΥ
ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

* Για πρώτη φορά στην Ελλάδα εκδίδεται περιοδικό με ύλη τόσο έκλεκτη και θέματα που αντιπροσωπεύουν μια περιφέρεια άγνωστη της γής μας.

* Δεν αντιγράφουμε, δεν φλυαρούμε.

* Ο συνεργάτης μας γνωρίζει την Αφρική, γνωρίζουν τα ήθη και τα έθιμα της κατά περιφέρειας και φυλάς.

* Ο Ταρζάν που δίνουμε δεν είναι φανταστικός, ούτε ελληνικό κατασκευάσμα, πρόχειρης κουζίνας και υπόπτων συνταγών.

* Οί άναγνώσται μας μπορούν νανοίξουν το χάρτη και νά βρουν την περιφέρεια όπου ζή ο Ταρζάν. Μπορούν νά βρουν τα χωριά, τα δάση και τους ποταμούς, ως και τις ίδιες τις φυλές των άγριών ίθαγενών της Ζούγκλας όπου κινείται ο Ταρζάν εναντίον του κακού και της άδικίας.

* Η Ζούγκλα έχει κι άλλους πολλούς ήρωας, εκτός από τον Ταρζάν, θά σάς τους γνωρίσωμε στα προσεχή τεύχη μας.

* Σας δίνουμε κ' ένα πρωτότυπο διαγωνισμό με κέρδη θετικά, χρήσιμα. Νά λάβετε όλοι μέρος. Ακούσετε τó μυαλό σας, θά πετύχετε.

* Ποιός θά ναι ο τυχερός του Ραδιοφώνου; Αυτό που θά στείλη όλες τις λύσεις των 8 πρώτων τευχών.

* Άν στείλετε λύσεις, προσέξτε νά δήτε τόνόμα σας δημοσιευμένο, άλλως ξαναστείλετε, αν δεν συμπεριληφθήτε.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΤΟ

ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΤΕΥΧΟΣ

Ο ΤΑΡΖΑΝ

ΚΑΙ

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ

ΣΤΗ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΠΩΣ

Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ

ΕΝΑ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΔΩΡΕΑΝ

ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ

ΤΟΥΣ

ΟΡΟΥΣ

ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

31 ΚΑΙ 32

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Όδος Γερανίου 45 - ΑΘΗΝΑΙ
Περιοδικόν ποικίλης ύλης έκδιδόμε-
νον ανά δεκαήμερον

ΕΤΟΣ Α' — Άριθ. 2 1 Νοεμβρίου 1950

Διευθυντής : ΔΗΜ. ΠΕΡΑΝΤΖΑΚΗΣ

Έπί της ύλης : ΜΙΧ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗΣ

Συνδρομαί : Έσωτερικού Τρίμηνος Δρχ. 15.000

Έξάμηνος » 30.000

Έτησία » 60.000

Έξωτερικού Έτησία Δολ. 7

Σ 'ΕΝΑ ΠΑΡΑΛΙΑΚΟ καφεενάκι της Σαγκατάγκα δύο άντρες μελασποί, που φορούσαν κάσκα και χακί ρούχα, συζητούν ζωηρά και δεν μπορούν να πάρουν μια απόφασι. 'Ο ένας απ' αυτούς λέγεται Γκομέζ και είναι ισπανικής καταγωγής, κι' ό άλλος λέγεται 'Ανίτο και κατάγεται από την Πορτογαλία.

Χθές ακόμα έφθασαν στη Σαγκατάγκα και ό μόνος άνθρωπος που μπορούσε να τους προσφέρει φιλοξενία στο έρημο αυτό λιμανάκι ήταν ένας Ρωμιός, ό όποιος είχε ξεπέσει εδώ και πέντε χρόνια στις δυτικές ακτές της 'Αφρικής και τελικά αποφάσισε να εγκατασταθή εκεί στη Σαγκατάγκα και να φτιάση τρία εύρύχωρα δωμάτια από κορμούς δένδρων και να δημιουργήση μιá καλή δουλειά έκμεταλλευόμενος τó χαμόγελό του και τή ρωμείκη διπλωματία να συνεργάζεται με τους μαύρους της περιφέρειας. 'Ο Ρωμιός αυτός ονομάζεται Νίκος Μπακλώρης και κατάγεται από κάποιο χωριό της Κορινθίας. Τό ένα δωμάτιο τó σιγίρισε με έπιπλα που έφτιασε πάλι από κορμούς δένδρων και τó έχει για ύπνοδωμάτιο, τó άλλο τó έχει για αποθήκη όπου συγκεντρώνει έλεφαντόδοντα, καουτσούκ και δέρματα αγρίων θηρίων και τó τρίτο δωμάτιο τόφτιασε ταβέρνα, καφενείο, μαγειρείο όπου τού άρέσει να ξαπλώνεται σέ τρείς καρέκλες και να αναπολεί τά καφενεία της 'Αθήνας.

'Ο Νίκος, παρ' όλο που τó μέρος αυτό δεν ήταν περαστικός δρόμος, για Εύρωπαίους, ζούσε με τήν έλπίδα ότι μιá μέρα ή Σαγκατάγκα θά γινόταν ένα μεγάλο λιμάνι κι' ότi δεν μπορούσε παρὰ να γίνη κέντρο έμπορίου. Έτσι, περίμενε διαρκώς τήν ήμέρα εκείνη πίνοντας καφεδάκι που μάζευε από τίσ απάραντες άγριοκαφεδιές τού Κόγκο και καπνίζοντας στριμμένα τσιγαράκια από τόν καπνό που φύτευε αυτός σέ ένα γειτονικό δικό του χωράφι.

ΟΛΥ ΞΕΠΛΑΓΗ, λοιπόν ο Νίκος ο πρώτος
αὐτὸς λευκὸς ὁποῖκος τῆς Σαγκατάγκα, ὅταν
εἶδε ἓνα πρῶ, ὃ νὰ καταπλήῃ ἓνα καϊκάκι κι'
ἀπ' αὐτὸ νὰ θγαίνουν δύο λευκοί.

Ἐτρεξε κοντὰ τους, τοὺς χαιρέτησε καὶ
τοὺς ἔδειξε τὸ σπῖτι του καὶ τὸ μαγαζί του.

Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν πού ἀντίκρυ-
σαν ἓνα λευκὸ καὶ ἐχάρηκαν πολὺ ἀπὸ τὴν
καλὴ ὑποδοχή.

Ὁ Νίκος ἐθεώρησε τὸν ἐρχομὸ τῶν δύο λευ-
κῶν ὡς ἀπαρχὴ ἀποικίας. Γι' αὐτὸ ἀρχισε νὰ

τοὺς περιποιῆται καὶ ἦταν περίεργος νὰ μάθῃ τὰ σχέδιά τους.

Οἱ δύο ξένοι γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν μεταξύ τους μιλοῦσαν γαλλικά.
Τῇ γλώσσᾳ αὐτὴ τὴν ἤξερε καλὰ ὁ Νίκος μὰ δὲν τοὺς τὸ φανέρωσε, σὰν
ἔξυπνος Ρωμηὸς πού ἦταν. Συνεννοήθηκε, ὅμως, μαζί τους εὐθύς ἐξ
ἀρχῆς μὲ λίγα σπανιόλικα, λίγα ἐγγλέζικα καὶ μὲ πολλὰς χειρονομίες.

Ἔτσι ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' ἔξαπλωμένους πάνω σὲ τρεῖς καρέκλες κατὰ τὴ
συνήθειά του, ἄκουσε τοὺς ξένους νὰ μιλοῦν κάνοντας πῶς δὲν κατα-
λαβαινεῖ τὰ γαλλικά.

—Ἐχω τὴ γνώμη πῶς αὐτὸς ὁ Ρωμηὸς θὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ. Γνω-
ρίζει τοὺς μαύρους καὶ θὰ πάρει πληροφορίες ἀπ' αὐτούς.

—Ἄκουσε, Γκομεζ, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος, καὶ νὰ μὴ βροῦμε τίποτε ἀπ'
τὸ χρυσὸ πού ἤρθαμε νὰ ἀνακαλύψουμε, μ' ἀρέσει τὸ μέρος ἐδῶ καὶ
θὰ μείνω. Ἐξ ἄλλου καὶ νὰ τὸν βροῦμε τὸ χρυσὸ τί νὰ τὸν κάνωμε;
Εἴμαστε δύο δραπέτες τῶν κατέργων. Σκοτώσαμε τοὺς φύλακας γιὰ
νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ νησί πού ἤμαστε κλεισμένοι σὲ ἰσόβια καταναγκα-
στικά ἔργα. Ἐπειτα, πνίξαμε πέντε ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας γιὰ νὰ
πάρωμε αὐτὸ τὸ κάτι. Δηλητηριάσαμε κι' αὐτὸν ἀκόμα πού μᾶς ἀπε-
κάλυψε τὸ μυστικὸ τοῦ χρυσοῦ τῆς Ἀτλαντίδος καὶ τοῦ πήραμε τὸ
χάρτι καὶ τὰ σχέδια. Ἐ, λοιπόν, ὅπου κι' ἂν πάμε θὰ μᾶς πιάσουν.

—Εἴσαι ἀπαισιόδοξος, Ἀνίτο. Ἀς βάλωμε στὸ χέρι τὸ χρυσάφι
καὶ θὰ πάμε σὲ μέρη πού δὲν μᾶς γνωρίζουν, στὴ Νότιο Ἀμερική. Ἐ-
κεῖ θ' ἀγοράσωμε γαίεις, θὰ κάνωμε καλλιέργεια, καὶ θὰ ζοῦμε εὐτυ-
χισμένοι σὲ ὠραία ἔπαυλι, πλούσια καὶ ἀμέριμνα.

—Δὲν ξέρω... ἀλλὰ δὲν συμφωνῶ.

—Τότε ἂς ξεκαθαρίσωμε ἀπὸ τώρα τὴ θέσι μας. Λέγε τί θέλεις;
εἶπε ὁ Γκομεζ καὶ τὰ μάτια του ἐκύτταζαν μὲ μῖσος τὸ σύντροφό του.

—Θέλω νὰ μείνω ἐδῶ, εἶπε μὲ ἀπαλὴ φωνὴ ὁ Ἀνίτο.

—Νὰ μείνῃς!

—Θέλω ἂν βροῦμε αὐτὸ τὸ χρυσάφι ν' ἀπὸ μοιράσωμε.

—Ναί, μὰ ἐγὼ πρέπει νὰ πάρω περισσότερα γιατί θὰ ἔχω μεγα-
λύτερους κινδύνους.

—Ποῦ θὰ τοὺς ἔχεις τοὺς κινδύνους;

—Φεύγοντας ἀπὸ δῶ θ' ἀναγκασθῶ ὥς πού νὰ φτάσω σὲ μέρος ἀ-
σφαλὲς νὰ πληρώσω πολλὰ γιὰ νὰ μὴν ξαναπέσω στὰ χέρια τῆς Δι-
καισύνης.

—Ἄκουσε Γκομεζ. Σοῦ τὸ λέγω γιὰ τελευταία φορὰ. Τὰ τερτί-
πια αὐτὰ δὲν περνοῦν σὲ μένα. Ἡ δέχεσθαι μισά, μισά, ἢ βγάλε τὸ μα-
χαίρι σου νὰ παλαίψωμε. Ὅποιος ξεκαθαρίσῃ τὸν ἄλλο θὰ μείνῃ καὶ
κύριος τοῦ χρυσοφιοῦ.

Ὁ Γκομεζ γύρισε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸ σύντροφό του
τὸ μορφασμὸ πού ἔκαναν τὰ χεῖλη του, κι' ἀντίκρυσε τὸ Ρωμιὸ πού

ήταν ξαπλωμένος στις καρέκλες του και χαμογελούσε.

Τινάχθηκε έπάνω, πλησίασε τὸ Νίκο καὶ προτείνοντας τὴ γροθιά του φώναξε:

— Έσύ, γιατί χαμογελάς;

— Έβλεπα δύο μυρμήγκια πὺν κουβαλούσαν μὲ κόπο ἓνα σπόρο. Προχωρούσαν χαρούμενα νὰ τὸν κρύψουν στὴ φωλιά τους. Ξαφνικά ἓνα πουλάκι πὺν πετούσε ἀπὸ πάνω τους ὥρμησε τοὺς πῆρε τὸ σπόρο καὶ μαζί μὲ τὸ σπόρο ἔχαψε καὶ τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο μυρμήγκια. Τώρα τὸ ἄλλο τρέχει νὰ σωθῇ.

Ὁ Ἰσπανὸς Γκομέζ πίστεψε τὰ λόγια τοῦ Ρωμιοῦ, μὰ δὲν κατάλαβε τὸ ἀλληγορικὸ του πνεῦμα.

Τὸ παράδειγμα, ὅμως, αὐτὸ τὸν ἔφερε στὴν πραγματικότητα καὶ πλησίασε μ' ἓνα χαμόγελο τὸ σύντροφό του.

— Συμφωνῶ. Ἀς γίνῃ ὅπως τὸ θέλεις.

ΡΩΜΗΟΣ ΟΜΩΣ πὺν ἤξερε, ὅπως εἶπαμε τὰ γαλλικά καὶ ἄκουσε ὅλη τὴν κουβέντα τους ἔμαθε τώρα, πιά, γιατί ἤρθαν αὐτοὶ οἱ δύο τους στὴν ἄγρια αὐτὴ χώρα τοῦ Κόγκο, ἤξερε καὶ τί εἶδους ἄνθρωποι ἦταν: δύο κοινοὶ κακούργοι, δραπετέες τῶν φυλακῶν. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ φυλάγεται καὶ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

Ἐτσι ὅταν νύχτωσε, τοὺς ἔδωσε νὰ φᾶνε καὶ τοὺς ἔστρωσε νὰ κοιμηθοῦν. Αὐτὸς κοιμήθηκε στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα μπορούσε νὰ τοὺς βλέπῃ. Ἦθελε νὰ τοὺς ἐπιβλέπῃ.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο, γιατί ὅταν ὁ Ἀνίτο ἄρχισε νὰ ρουχαλίζῃ, ὁ Γκομέζ σηκώθηκε σιγά-σιγά βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ πῆγε πρὸς τὸ καίκι. Ἐκεῖ κάτι πῆρε ἀπὸ μέσα καὶ ἐπέστρεψε. Τὸν εἶδε νὰ παίρνῃ, ἔπειτα, μιὰ κούπα ἀπὸ τὸ μπάγκο, νάνακατῶνῃ κάτι πὺν ἔβγανε ἀπὸ τὴν τσέπη του μὲ λίγο νερὸ καὶ νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος πὺν κοιμόταν ὁ σύντροφός του. Γιά νὰ πάῃ ὅμως μέσα ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸ Νίκο. Ἀπλωσε τὸ πόδι του νὰ δρασκελίσῃ τὸ Ρωμιό, ἀλλὰ μὲ μιὰ τρικλοποδιὰ ὁ Ρωμιὸς τὸν ἔρριξε χάμω καὶ τοῦπεσε ἡ κούπα. Ἐκανε, βέβαια, πὺς τρόμαξε ὁ Ρωμηὸς καὶ τινάχθηκε ἔπάνω:

— Τί σοῦ συμβαίνει; ἐρώτησε δῆθεν μὲ ἀπορία.

Ὁ σπανιόλος τὸν κύτταζε μὲ μάτι ἀγριεμένο καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν μαζεύεις τὰ πόδια σου νὰ κοιμηθῇς;

Ἦταν ἀνάγκη νὰ στρώσῃς ἔδῳ μπροστὰ στὴν πόρτα;

— Εἶμαι στὸ σπίτι μου καὶ θὰ στρώσω νὰ κοιμηθῶ ὅπου μοῦ γουστάρει. Κι' ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ νὰ πάρῃς τὸ σύντροφό σου καὶ νὰ φύγετε γρήγορα ἀπὸ δῶ.

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ, ὅμως, αὐτὸ ἔδωσε στὸ Νίκο νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ Ἀνίτο κινδύνευε ὅπως δῆποτε. Γιατί ὁ Γκομέζ ἀσφαλῶς κάποιον δηλητήριο θὰ τοῦ εἶχε βάλῃ στὴν κούπα καὶ πῆγαινε νὰ τοῦ χύσῃ δυὸ-τρεῖς σταγόνες στὸ στόμα πὺν ἐκείνος ἐκοιμάτο γιά νὰ τὸν ξεκάνῃ.

Δὲν ἐνδιαφερόταν βέβαια, οὔτε γιά τὸν ἓνα οὔτε γιά τὸν

άλλο. Ἄλλὰ δὲν ἤθελε φόνους καὶ ἐγκλήματα στὸ μαγαζί του.

Ἔτσι ὅταν ξημέρωσε ὁ Νίκος τοὺς εἶπε:

—Δὲν ξέρω οὔτε γιατί ἤρθατε ἐδῶ, οὔτε πού πηγαίνεται. Σᾶς παρακαλῶ ὅμως νὰ πάρετε τὰ πράγματά σας καὶ νὰ φύγετε.

—Γιατί μᾶς διώχνετε; τοῦ εἶπε ὁ Γκομέζ.

—Γιατί δὲν μ' ἀρέσει ἡ συντροφιά... τοῦ εἶπε ὁ Νίκος μ' ἓνα χαμόγελο.

Ἔτσι τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα οἱ δύο ξένοι κατάρθωσαν νὰ πείσουν δέκα μαύρους τῆς περιφερείας νὰ τοὺς συνοδέψουν. Ἀδειασαν, λοιπόν, τὸ καΐκι ἀπὸ ὅσα πράγματα εἶχαν φέρεי μαζί τους πῆραν ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα ὄπλο καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ζούγκλας. Τὸ καΐκι τὸ ἄφησαν ἄδειο κι' ἔρημο στὴν ἀκρογιαλιά. Τὸ μόνο πού ρώτησαν ἦταν:

—Ποιὸ δρόμο θὰ πάρουμε γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Ὁκάνγκα;

Κι' ὁ Ρωμιὸς τοὺς ἔδειξε νὰ τραβήξουν ἴσια πρὸς ἀνατολὰς κι' ὅταν φθάσουν στὶς πλαγιὲς ἐνὸς πολὺ ψηλοῦ βουνοῦ τότε νὰ στρίψουν πρὸς βορρᾶν.

Ὁ Νίκος κατάλαβε ὅτι ἤθελαν νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ τὴ μεγάλη ζούγκλα γιὰ νὰ θοῦν στὴν τελευταία πόλι πρὸς τὴν Ἐρημο.

Ἀραγε νᾶταν ἀλήθεια αὐτὰ πού ἄκουσε γιὰ τὸ χρυσὸ τῆς Ἀτλαντίδος; Πιθανόν. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τυχοδιώκτες ὅλα θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ περιμένη κανεῖς. Ξεσκαλίζουν καὶ βρίσκουν θησαυροὺς, πού δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς φαντασθῇ κανεῖς.

Κ' ἐνῶ γύρω του εἶχαν μαζευτῇ οἱ μαύροι καὶ τὸν ρωτοῦσαν τί ἤθελαν αὐτοὶ οἱ δύο λευκοὶ πού ἦρθαν στὸν τόπο τους, ὁ Νίκος Μπακλώρης θυμήθηκε ὅτι σὲ κάποιο βιβλίον πού εἶχε διαβάσει, ἀνάφερε γιὰ κάποια χώρα πού τὴν ἔλεγαν Ἀτλαντίδα. Κι' ὅτι ἡ Ἀτλαντίδα αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ πιὸ πλουσία χώρα τοῦ κόσμου. Κι' ὅτι μιὰ μέρα χάθηκε, καταποντίσθηκε, σκεπάστηκε, κανεῖς δὲν ἔξερε. Ἄλλοι ὑπέθεταν ὅτι ἡ χώρα αὐτὴ βρισκόταν στὴ μέση τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τὴν σκέπασε ἡ θάλασσα, κι' ἄλλοι πίστευαν ὅτι βρισκόταν στὴ μέση τῆς Ἐρήμου τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὅτι τὴ σκέπασε ἡ ἀμμοθύελλα.

Ὅπου καὶ νᾶταν, νά, πού δύο τυχοδιώκτες πῆγαιναν τώρα νὰ τὴ θροῦν μὲ σχέδια στὸ χέρι. Σχέδια πού γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσουν ἀπὸ ἄλλο δραπετὴ κακοῦργο, σκότωσαν ἓνα σωρὸ ἀνθρώπους καὶ πού στὸ τέλος θὰ σκοτωνόντουσαν κι' αὐτοὶ μεταξὺ τους.

ἮΝ ΔΕΚΑΤΗ ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνσί τους ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὁ Γκομέζ καὶ ὁ Ἀνίτο, μαζί μὲ τοὺς δέκα μαύρους πού κουβαλοῦσαν τὰ διάφορα πράγματά τους, ἔφθασαν στὸ πιὸ πυκνὸ μέρος τῆς ζούγκλας. Οἱ μαύροι ἔφεραν τὰ μονοπάτια καὶ μέχρι στιγμῆς δὲν εἶχαν κανένα κακὸ συναπάντημα. Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ ξεκουραστοῦν λιγάκι, ἐκεῖ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ὁγκουε καὶ μετὰ δύο ἡμέρες νὰ περάσουν τὸ ποτάμι καὶ νὰ μποῦν στὸ Μπούντζι, ἓνα μεγάλο χωριὸ.

Ὁ Γκομέζ διέταξε τοὺς μαύρους νὰ στήσουν τὴ σκηνὴ καὶ νὰ θοῦν γιὰ κυνήγι. Ὁ Ἀνίτο προτίμησε νὰ ξεκουραστῇ καὶ ξάπλωσε μέσα στὴ σκηνή, ἀλλὰ ὁ Γκομέζ γδύθηκε κι' ἔπεσε στὰ δροσερὰ νερά τοῦ ποταμοῦ.

Ἀκριβῶς ἀντίκρου στήν ἄλλη ὄχθη εἶδε κάτι ὠραία δέντρα γεμάτα ἀπὸ ζουμεροὺς καρπούς. Σκέφτηκε νὰ κολυμπήσῃ ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ κόψῃ νὰ φάῃ ἀπ' αὐτούς.

Καθὼς ἔφθασε ὁμῶς στήν ἀντικρυνή ὄχθη καὶ πάτησε τὸ πόδι του νὰ βγῇ, σταμάτησε ἀπότομα. Σέ λίγα μέτρα ἀπόστασι εἶδε ν' ἀκοιμᾶται μιὰ γυμνὴ λευκὴ γυναίκα. Φαίνεται πὼς θάξῃ κάνει τὸ μπάνιο τῆς καὶ ξάπλωσε ν' ἀναπαυθῇ καὶ τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Ἀλλά... τί γύρευε μιὰ λευκὴ γυναίκα στήν καρδιά τῆς ζούγκλας;

Κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα χοντρὸ δέντρο καὶ περίμενε ὑπομονετικά. Ὑπῆρχαν λοιπόν, κι' ἄλλοι λευκοὶ στὴ χώρα αὐτὴ τῶν ἀγρίων; Μήπως τοὺς πρόλαβαν καὶ πήγαιναν κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ χρυσὸ τῆς Ἀτλαντίδος; Ἐπρεπε νὰ μάθῃ. Περίμενε περίπου μιὰ ὥρα ὅπου ξαφνικὰ εἶδε ἕνα παιδάκι ὡς πέντε περίπου ἐτῶν νὰ τρέχῃ κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι ἕνα πολὺ μικρὸ ἐλαφάκι. Κι' αὐτὸ τὸ παιδί ἦταν λευκὸ καὶ ὁλόγυμνο. Πλάϊ του ὁμῶς πήγαιναν καμαρωτοὶ ἕνα μικρὸ λιονταράκι καὶ πρὶο πίσω ἕνας μικρὸς γορίλλας.

Ἀσφαλῶς πήγαιναν νὰ βροῦνε τὴ λευκὴ γυναίκα. Πράγματι τὸ μικρὸ παιδί τὴν ξύπνησε. Αὐτὴ φόρεσε μερικὰ κουρέλια καὶ λίγα φύλλα γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ γυμνότητά της καὶ ἀκολούθησε χαρούμενη τὸ παιδί καὶ τὴ συντροφιά τῶν μικρῶν ζώων.

Ὁ Γκομέζ κρυβόμενος ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο τοὺς ἀκολούθησε. Τότε εἶδε καὶ κάποιον ἄντρα, ἕναν ὑπερήφανο ἄνθρωπο ποὺ πηδῶντας ἀπὸ κλαρὶ σὲ κλαρὶ σὰν γορίλλας ἦρθε σὲ προϋπάντησί τους. Τοὺς ἄκουσε νὰ μιλοῦν Ἀγγλικά. Αὐτὸς τὴν ἔλεγε Τζέιν κι' αὐτὴ τὸν φώναζε Ταρζάν.

Εἶχε ἀκούσει κάποτε γιὰ κάποιο Ταρζάν, πιθηκάνθρωπο μὰ δὲν πίστευε ὅτι ἦταν ἀλήθεια.

Κι' ἀμέσως μιὰ φαεινὴ ιδέα τοῦρθε στὸ κεφάλι. Γιατί νὰ μὴ χρησιμοποίησῃ τὸν Ταρζάν νὰ βροῦν τὸ χρυσὸ τῆς Ἀτλαντίδος; Ἀσφαλῶς αὐτὸς κάτι θὰ ἔξερε ἀφοῦ ζοῦσε σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Κι' ἂν δὲν δεχόταν; Ἐπρεπε νὰ χρησιμοποίησῃ κάποιο τέχνασμα. Τὸ βρῆκε καὶ ἡ ὄψι του ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

ΑΤΑΚΟΠΟΣ ΓΥΡΙΣΕ πίσω στήν κατασκήνωσι. Εἶχε περάσει ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ ποτάμι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ κάποιο κροκόδειλο ποὺ τὸν μυρίστηκε. Εὐτυχῶς ἔκανε μιὰ μεγάλη βουτιά καὶ ἔφθασε κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ στήν ἀντίπερα ὄχθη.

Ἐκεῖ διηγήθηκε στὸν Ἀνίτο τὴν ἀνακάλυψί του καὶ τοῦ εἶπε τὸ σχέδιό του. Ἦταν ἕνα καταχθόνιο σχέδιο, ἀλλὰ θὰ τὸ ἐκτελοῦσαν γιὰ νὰ ἐκβιάσουν τὸν Ταρζάν.

Ἔτσι τὴν ἴδια νύχτα πέρασαν ὅλοι μαζί τὸ ποτάμι καὶ κρύφτηκαν σ' ἕνα πυκνὸ μέρος τῆς ζούγκλας. Ὅταν ξημέρωσε ἄκουσαν τὶς χαρούμενες κραυγὲς τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ παιδιοῦ. Εἶδαν τὸν Ταρζάν καὶ τὴ γυναίκα νὰ τρέχουν γιὰ τὸ ποτάμι νὰ κάνουν τὸ μπάνιο τους, ἐνῶ ὁ μικρὸς καθάλλα σ' ἕνα ἐλεφαντάκι εἶχε ξεφύγει ἀπὸ κοντὰ τους κι' ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος τους. Αὐτὸ ἦταν μεγάλη τύχη γιὰ τὸν Γκομέζ καὶ τὸν Ἀνίτο. Μόλις ἔφθασε τὸ παιδί σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων ἀπὸ τὸν κρυφώνα τους, τοῦ φώναξαν. Ἐκεῖνο ἐπλησίασε

Τότε ο Γκομεζ του πρόσφερε ένα κομμάτι ζάχαρι. Τò παιδί τὴν πήρε τὴν ἔφαγε, κι' ἄρχισε νὰ τρέχει πρὸς τὸ ποτάμι εὐχαριστημένο. Σὲ λίγο ὅμως, τρεμούλιασε κι' ἔπεσε πάνω στὴ ράχη τοῦ ἑλέφαντα σὰν νεκρό. Ἐπειτα κύλησε χάμα, ἐκεῖ κοντὰ στὴν ὄχθη. Ὁ Ταρζάν πού τὸ εἶδε νὰ πέφτει βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ τὸ σήκωσε στὰ χέρια του. Μὰ τὸ παιδί δὲν ἀνοίγε τὰ μάτια του. Τότε ὁ Ταρζάν ἄρχισε νὰ φωνάζει καὶ νὰ καλῇ τὴ Τζέιν νερθεῖ κοντά του. Μάννα καὶ πατέρας ἔφεραν τὸ μικρό τους στὴν καλύβα τους καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια προσπαθοῦσαν νὰ τὸ ζωντανέψουν. Ὅτι ἂν ἔκαναν δὲν τὸ κατῴρθωσαν.

ΠΕΡΑΣΕ Η ΗΜΕΡΑ ἦρθε ἡ νύχτα καὶ οἱ δυὸ κακοῦργοι ὁ Γκομεζ καὶ ὁ Ἀνίτο οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὸ ποτάμι γιὰ νὰ μὴ τοὺς θροῦν καὶ τοὺς ὑποψιαθοῦν, περὶ-μεναν τώρα ἐναγωνίως τὴν αὐγὴ γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸ σχέ-διό τους. Ὁ Γκομεζ θὰ παρουσιαζόταν γιὰ γιαιτρός, θάρρι-χνε ἀνάμεσα στὰ δόντια τοῦ μικροῦ ἕνα ὕγρὸ καὶ τὸ μικρὸ θὰ ξαναύρισκε τὶς αἰσθήσεις του. Οἱ δύο κακοῦργοι στὸ νησί πού εἶχαν μεταφερθῇ γιὰ νὰ περάσουν μὲ καταναγκαστικά ἔργα τὴν ποινὴ τους, εἶχαν μάθει ἀπὸ πιδὸ παληοὺς διάφορα κόλπα πού χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς δραπετεύσεως. Εἶχαν μάθει κι' ὅλα τὰ δηλητήρια ἢ ναρκωτικά φυτὰ τοῦ νησιοῦ καὶ ὁ Γκομεζ εἶχε πάρει μαζί του διάφορα ἀπ' αὐτά..

Πάνω στὴ ζάχαρι, λοιπὸν, τοῦ μικροῦ εἶχε χύσει μερικές σταγόνες ἀπὸ τὸ χυμὸ ἑνὸς φυτοῦ πού νάρκωνε ὅλο τὸ κορμί ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες. Κι' ἕνα ἀντίδοτο, ὅμως, ἕνας ἄλλος χυμὸς ἐμέσως μποροῦσε νὰ ξανα-δώσει τὶς αἰσθήσεις στὸ νεκρωμένο κορμί.

Στὸ μέρος ὅμως πού εἶχαν καταφύγει γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα ἦταν φωλιὰ λεοπαρδάλεων μὲ τὰ δυὸ μικρά τους. Ὁ Γκομεζ δὲν τὸ ἀντελήφθη καὶ τὴ νύχτα πού γύριζε ἀργοπορημένη ἡ λεοπάρδαλις στὰ μικρά της, ἀντελήφθη τοὺς ξένους καὶ ἀγρίεψε. Ἀρχισε νὰ οὐρλιάζει γιὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ.

Τέτοια ὅμως ἦταν τὰ οὐρλιαχτὰ της πού ξύπνησαν ὅλα τὰ ζῶα τῆς ζούγκλας πού κοιμόντουσαν. Τὶς φωνὲς τὶς ἄκουσε ὁ Ταρζάν καὶ παρ' ὅλο πού ἦταν σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὸ παιδί του κι' ἔκλαιγε, γιὰτὶ τὸ νόμιζε νεκρό, πετάχθηκε ἔξω γιὰτὶ κατάλαβε ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ συνέβαινε. Ἡ νύχτα μέσα στὸ δάσος ἦταν πολὺ σκότεινὴ. Ὁ Ταρζάν ὅμως ἤξερε ἀπὸ πού προήρχοντο αὐτὰ τὰ οὐρλιασμάτα. Ἦταν ἡ λεο-πάρδαλις Σαῖτα πού ἔβγαζε αὐτὲς τὶς κραυγὲς ἀπελπισίας. Μὲ δυὸ πηδημάτα ἄρπαξε ἕνα κλωνὶ πού κρεμόταν ἀπὸ τὸ μεγάλο δέντρο τῆς κατοικίας του. τινάχθηκε πρὸς τὰ ἔμπρὸς κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο σὲ λίγα δευτερόλεπτα δρέθηκε ἀνάμεσα στὴ λεοπάρδαλι καὶ μερικοὺς φοβισμένους ἀνθρώπους.

—Κρατήστε τὰ ὄπλα σας, φώναξε ὁ Ταρζάν. Μὴ πυροβολήσετε. Ἀ-ναλαμβάνω ἐγὼ νὰ σὰς γλυτώσω.

Καὶ πράγματι μ' ἕνα πηδημα κύλησε πλάι στὴ λεοπάρδαλι, τὴν ἔ-πιασε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ βγάζοντας μερικοὺς γρυλλισμοὺς τὴν ἔκανε νὰ ἡμερέψῃ.

—Ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ κεῖ, φώναξε ὁ Ταρζάν.

Ὁ Γκομεζ, ὁ Ἀνίτο καὶ οἱ δέκα μαύροι ἀπομακρύνθηκαν κι' ἦρθαν πίσω ἀπὸ τὸν Ταρζάν, τότε ἡ λεοπάρδαλις σκιρτώντας ἀπὸ χαρὰ μπή-κε στὴ φωλιὰ της, θρῆκε τὰ δυὸ μικρά της, κι' ἄρχισε νὰ τὰ γλείφῃ.

—Ποιοί είσθε καὶ τὶ θέλετε μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζούγκλα ; φώναξε ὁ Ταρζάν

—Ἦρθαμε νὰ μαζέψουμε βότανα, εἶπε ὁ Γκομέζ πονηρά. Ἐγὼ εἶμαι γιαντρός καὶ γιαντρεύω κάθε ἀρρώστεια.

Μόλις ἄκουσε ὁ Ταρζάν ὅτι εἶχε μπροστά του ἕνα λευκὸ γιαντρὸ πῆδησε κοντά του, τὸν χαιρέτησε καὶ τὸν κάλεσε νάρθη ἁμσέως σπὶ τοῦ.

Ὁ Γκομέζ καὶ ὁ Ἀνίτο χαμογελοῦσαν τώρα. Τὸ σχέδιό τους εἶχε πετύχει. Μπήκαν στὴν καλύβα τοῦ Ταρζάν. Ἐκεῖ πάνω σ' ἕνα ντιβάνι βρισκόταν τὸ ναρκωμένο κορμὶ τοῦ παιδιοῦ.

Ἀπὸ πάνω του στεκόταν ἡ μάννα του κι' ἔκλαιγε.

—Τζέιν, ἀπὸ δῶ ὁ κύριος εἶναι γιαντρός!

—Ὁ Θεὸς σὰς ἔστειλε, εἶπε ἡ Τζέιν. Κυττάχτε νὰ δῆτε τὶ ἔχει τὸ παιδί μου.

Ὁ Γκομέζ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ παιδί. Ζήτησε λίγο νερὸ καὶ μιὰ κοῦπα. Διέλυσε μέσα στὸ νερὸ μιὰ λευκὴ σκόνη καὶ ἔχυσε τὸ ὑγρὸ ἀνάμεσα στὰ δόντια τοῦ παιδιοῦ. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ τὸ παιδί ἀνοίξε τὰ μάτια του, ἀνασηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ μιλά

Φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Τζέιν.

—Θὰ σὰς βοηθήσω... φώναξε ὁ Ταρζάν. Ζητήστε ὅτι θέλετε. Εἶμαι φίλος ὅλων τῶν ζώων τῆς ζούγκλας! Ἐγὼ θὰ σὰς προστατέψω.

ΔΕΑ, ΒΕΒΑΙΑ, δὲν εἶχε ὁ Ταρζάν ποιὸς ἦταν ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Ἐν τούτοις τοὺς περιποιήθηκε, τοὺς ἔβαλε νὰ κοιμηθοῦν στὴν καλύβα του κι' αὐτὸς μὲ τὴ Τζέιν ξάιγλωσε πάνω στὰ κλαριά.

Τὴν αὐγὴ ὁ Ταρζάν μάζεψε ὠραίους καρπούς γιὰ τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ φάνε καὶ ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν.

—Εἶμαι Ἰσπανός, εἶπε ὁ Γκομέζ, κι' ἦρθα ἀπὸ τὴν Ἰσπανία νὰ μελετήσω τὴ θεραπευτικὴ ιδιότητα μερικῶν φυτῶν. Θὰ μαζέψω λοιπὸν πολλὰ ἀπ' αὐτά. Ἀλλὰ μήπως ξέρετε ἕνα φυτὸ ποὺ λέγεται Ἀστερίνη;

—Ὁχι, εἶπε ἡ Τζέιν.

—Μοῦ εἶπαν ὅτι αὐτὸ τὸ φυτὸ φυτρώνει πάνω σὲ ἐρείπια. Βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴ μούχλα τῶν τοίχων. Μήπως κάπου ἐδῶ στὴν περιφέρεια ὑπάρχει καμμιά ἐρειπωμένη παλιὰ πολιτεία;

Ἡ Τζέιν κύτταζε τὸν Ταρζάν ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συνομιλία τους.

Ὁ Ταρζάν ἦταν σκεπτικὸς. Δὲν μιλοῦσε. Κάτι τὸ παράξενο γυρνοῦ σε μέσα στὴν σκέψη του. Ἡ γυναίκα τὸν ἐρώτησε:

—Μήπως ξέρεις ἐσύ, Ταρζάν;

—Ἐγὼ, ξέρω ἕνα τέτοιο μέρος. Βρίσκεται πολὺ μακριά, μέσα στὴν Ἐρημο. Εἶναι πολὺ παλιὰ πολιτεία καὶ εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ διάφορα φυτά. Ἡ πολιτεία ὅμως αὐτὴ εἶναι ἱερὴ καὶ φυλάγεται ἀπὸ τοὺς Μανγκάνι...

—Ποιοί εἶναι αὐτοὶ οἱ Μανγκάνι; ρώτησε ὁ Γκομέζ.

—Οἱ πιὸ ἄγριοι πίθηκοι τῆς ζούγκλας. Ποτέ μου δὲν μπόρεσα νὰ τοὺς κάνω φίλους. Ἐχουν δυόμιση μέτρα ὕψος κι' ἅμα πιάσουν ἄνθρω-

πο η ζωο στα χέρια τους δεν θα τ' αφήσουν. Τò τρώνε. Κανείς δεν τολμά νά πάη στην ξρημο όπου οί Μανγκάνι φυλάνε την παληά αυτή πολιτεία.

—Τήν είδες ποτέ σου, έσύ Ταρζάν αυτή την πολιτεία; έρώτησε με αγωνία ο Γκομέζ.

—Έχω πάει: δυο φορές. Όλα τὰ σπιτία έχουν γκρεμιστή, κι' άλλα τὰ έχει θάψει ή άμμος. Έκείνο που μένει ορθιο ώραίο είναι τὸ παλάτι τής βασίλισσας Όπάρα.

—Μπήκες μέσα σ' αυτό τὸ παλάτι;

—Μπήκα. Τὰ υπόγειά του είναι γεμάτα από άμμο χρυσή. Χρυσάφι παντού. Κομμάτια χρυσάφι, πέτρες χρυσάφι, μπαστούνια χρυσάφι.

—Καί γιατί δεν τὸ πήρες έσύ τὸ χρυσάφι αυτό Ταρζάν;

—Τί νά τὸ κάνω; Δεν τρώγεται, δεν μου χρησιμεύει σέ τίποτα...

Τὰ μάτια τοῦ Γκομέζ καὶ τοῦ Άνίτο έλαμπαν τώρα από χαρά. Πονηρὸς όμως ο Γκομέζ γιά νά μμη δώση υπόνοιες εἶπε :

—Πόσο θά έπιθυμούσα νάβλεπα, έγώ αυτό τὸ παλάτι τής βασίλισσας Όπάρα.

—Οί Μανγκάνι είναι άγριοι καὶ τὸ φυλάνε καλά.

—Έχομε δπλα!

—Δέν τοὺς φοβίζουν τὰ δπλα.

—Τότε έσύ πὼς έπήγες;

—Έπήγα μόνος μου, χωρίς κακὸ σκοπό. Άμα δούν πολλοὺς θά ύποψιαστούν καὶ δεν θά μάς αφήσουν.

—Κι' όμως κάτι πρέπει νά γίνη, Ταρζάν.

Έγώ που έσωσα τὸ παιδί σου από τὸ θάνατο. Δεν θά μπορέσω νά μαζέψω μερικά λουλούδια καὶ νά δῶ αυτό τὸ παλάτι καὶ τὸ χρυσάφι του;

Ό Ταρζάν δεν άπάντησε.

ΕΙΧΑΝ ΠΕΡΑΣΕΙ πολλές ήμέρες κι' ο Ταρζάν άποτραβηγμένος σέ μιὰ άκρη τής ζούγκλας συλλογιζόταν άν έπρεπε νά βοηθήση τὸν άνθρωπο αυτόν νά πάη στο παλάτι τής βασίλισσας Όπάρα.

Ό Γκομέζ με τὸν Άνίτο στ' άναμεταξύ στίς κουβέντες τους με τή Τζέιν διαρκώς τής μιλούσαν γιά τήν Εύρώπη γιά τὸν πολιτισμό καὶ άλλα τέτοια καὶ προσπαθούσαν νά τήν πείσουν νά έγκαταλείψη τὸν Ταρζάν καὶ νά πάη μαζί τους.

—Όταν πάρωμε τὸ χρυσάφι θάρθης μαζί μας. Γιατί νά καταστρέφης τὰ νειάτα σου μέσα σ' αυτή τή ζούγκλα τής έλεγαν.

Η Τζέιν τοὺς άκουε μὰ δεν μιλούσε. Μάζευε καρπούς, έφτιανε τὰ φαγητά, φρόντιζε

γιά τὸν ύπνο καὶ προσπαθούσε ν' άπομακρύνεται από κοντά τους τή νύχτα.

Μιά μέρα όμως συνέβη ένα σπουδαίο περιστατικό. Ένώ ο Ταρζάν γύριζε από δέντρο σέ δέντρο νά χαιρετήση τοὺς φίλους του τής ζούγκλας είδε κρυμμένο άνάμεσα σέ κάτι θάμνους ένα άλλο λευκό άνθρωπο.

Επλησίασε με τρόπο και κάθησε μπροστά του.

—Τι γυρεύεις εδώ; Μὲ χρειάζεται; τὸν ἐρώτησε.

Ὁ Ταρζάν γνωρίζοταν μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ὅταν κάποτε, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ τῆς μητέρας του κατέστρεψε τὴ φυλὴ τῶν Σακαριανῶν καὶ ἔκαψε τὸ χωριὸ τους τῇ Σαγκατάγκα, (*) δὲν ἐπέστρεψε ἀμέσως στὴ ζούγκλα, ἀλλὰ κάθησε μερικὲς ἡμέρες ὡς ποὺ νὰ βγάλουν οἱ ἰθαγενεῖς ἀπὸ τὴ λίμνη τὸ θησαυρὸ τοῦ πατοῦ του. Τὶς ἡμέρες, λοιπὸν, ἐκεῖνες ὁ Ταρζάν εἶδε νὰ φθάνη ἀπὸ τὴ θάλασσα ἕνας λευκὸς ποῦ τοῦ ἔκανε καλὴ ἐντύπωση. Ὁ λευκὸς, λοιπὸν, γνωρίστηκε μὲ τὸν Ταρζάν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ φτιάσῃ ἕνα σπιτάκι στὴ Σαγκατάγκα. Ὁ λευκὸς αὐτὸς ἦταν ὁ Ρωμῆος Νίκος Μπακλῶρης.

Τὶ γύρευε ὁμως τώρα ὁ Νίκος μέσα στὴ ζούγκλα;

—Ἦρθα, εἶπε στὸν Ταρζάν νὰ σὲ προφυλάξω ἀπὸ μεγάλο κακὸ.

—Τί κακὸ; ρώτησε ὁ Ταρζάν.

—Υπάρχουν δύο κακοὶ ἄνθρωποι ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴ Σαγκατάγκα καὶ πάνε νὰ κλέψουν τὸ χρυσὸ τῆς Ἀτλαντίδος.

—Πῶς; Μ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἦρθαν ἐδῶ; Μά... αὐτοὺς εἶναι γιατροί.

—Εἶναι κι' οἱ δύο τους κακοῦργοι. Δραπέτες τῶν κατέργων.

—Τώρα καταλαβαίνω, ψιθύρισε ὁ Ταρζάν. Ἐκαναν κακὸ στὸ παιδί μου γιὰ νὰ τὸ σώσουν καὶ νὰ τοὺς πιστέψω. Λοιπὸν, ἄκουσε. Εἶσαι φίλος μου;

—Ὁ καλύτερος φίλος σου, Ταρζάν.

—Θὰ μείνῃς μαζί μου. Ἄν εἶναι αὐτοὶ πονηροί, πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ τοὺς φερθοῦμε πονηρά. Ἐγὼ δὲν ξέρω τὴ γλῶσσα ποὺ μιλοῦν μεταξὺ τους. Σὺ τὴν ξέρεις;

—Καὶ βέβαια.

—Τότε θὰ πῶ πῶς σὲ κάλεσα νὰ μᾶς βοηθήσῃς, γιὰτὶ θυμᾶσαι καλύτερα τὸ δρόμο. Θὰ βαστᾷς κι' ἐσὺ ὄπλο καὶ θὰ τοὺς ὀδηγήσωμε ἐκεῖ. Ἄν εἶναι τυχεροὺς νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς Μανγκάνι ἂς ζήσουν. Ἄν ὄχι τότε πὰ νὰ πῇ ἄξιζεν νὰ πεθάνουν.

—Ναί, εἶπε ὁ Ρωμῆος πονηρά. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ παρὼ σιασθῶ τῶσόν. Θὰ τοὺς παρακολουθῶ στὰ κρυφὰ κι' ὅταν ὑπάρξῃ κίνδυνος θὰ βγῶ στὴ μέση.

—Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Ταρζάν κ' ἔδωσαν τὰ χέρια.

συνόδευε.

Ὁ δρόμος ποῦ ἀκολουθοῦσαν ἦταν τραχὺς καὶ δύσκολος. Ὁ Ταρζάν

ΜΕΣΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ μέρα ὁ Ταρζάν τοὺς εἶπε ὅτι θὰ ξεκινοῦσαν τὴν αὐγὴ γιὰ νὰ πάνε στὴν Ἐρημο. Χαρούμενοι ὁ Γκομέζ καὶ ὁ Ἀνίτο διέταξαν τοὺς μαῦρους νὰ μαζέψουν τὴ σκηνὴ καὶ τὰ πράγματα.

—Θέλω κι' ἐγὼ ἕνα ὄπλο, τοὺς εἶπε ὁ Ταρζάν.

Οἱ δύο κακοῦργοι κυττάχθηκαν πονηρά, ἀλλὰ τί νὰ κάνουν, ἔδωσαν ἕνα ὄπλο στὸν Ταρζάν κι' ἕνα στὴ γυναῖκα του ποὺ θὰ τοὺς

(*) Διαβάστε τὴν ἱστορίαν αὐτὴ στὸ προηγούμενο, τὸ 1ο τεῦχος «Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ»,
στὴ Ζούγκλα

ἤθελε νὰ τοὺς κουράσῃ καὶ τοὺς ὠδηγοῦσε ἀπὸ ἀπροσπέραστα μονοπάτια καὶ ἀπὸ μέρη ποὺ ἦταν γεμάτα φίδια, καὶ ἄλλα θηρία.

Ὁ Ταρζάν εἶχε στείλει τὴ φιλενάδα του τὴ γορρίλα Τσίτα νὰ εἰδοποιήσῃ τὶς μαῖμούδες κι' ὅλα τὰ ἄλλα θηρία νὰ μὴ τοῦ φέρονται ὡς φίλοι, ἀλλὰ ὡς πρὸς ἕναν ἄγνωστο. Κι' ἔτσι μέρα καὶ νύχτα γύρω τους δὲν ἄκουγαν παρὰ τὰ μουγγρητὰ καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν θηρίων ποὺ στριφογύριζαν ἀπειλητικὰ γύρω τους. Οἱ δύο κακούργοι ἄρχισαν νὰ νευριάζουν κι' ὅλο ρωτοῦσαν ἂν ἡ Ἐρημος ἀπείχε πολὺ ἀκόμα. Καὶ ὁ Ταρζάν γιὰ νὰ τοὺς ἀπογοητεύσῃ τοὺς ἔλεγε ὅτι ἔχασε τὸ δρόμο καὶ ὅτι γιὰ νὰ βροῦν τὸ σωστὸ μονοπάτι θὰ ἔπρεπε νὰ γυρίσουν πάλι πίσω.

Τὴν ἴδια ὅμως ἐκείνη νύχτα συνέβησαν τραγικὰ πράγματα. Ὁ Γκομέζ ὑποπτεύθη τὸν Ταρζάν ὅτι τοὺς κοροΐδευε κι' ἀφού ἔρριξε κρυφὰ στὸ φαί του ἕνα ναρκωτικὸ τὸν ἔδεσε μ' ἕνα σχοινί. Ἐτοί ὁ Ταρζάν ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια του κατὰλαβε πόσο τραγικὴ ἦταν ἡ θέσι του ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς δύο κακούργους οἱ ὁποῖοι τὸν φοβέριζαν ὅτι θὰ τοῦ πάρουν τὴ γυναῖκα καὶ θὰ τὸν ἐσκότωναν ἐκείνον ἂν δὲν τοὺς ὠδηγοῦσε ἀμέσως στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἀτλαντίδος.

Ὁ Ταρζάν ὑπέκυψε, ἐδέχθη καὶ τοῦ ἔλυσαν μόνο τὰ πόδια. Τὰ χέρια του ἦταν δεμένα πίσω, καὶ προχωροῦσε τώρα πρὸς βορρᾶν πρὸς τὴν πραγματικὴ κατεύθυνσι. Ἡ γυναῖκα του πῆγαινε πλάϊ του καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε. Λίγο πιὸ μακριὰ ὅμως πῆγαινε ἡ Τσίτα, ἡ φιλενάδα τοῦ Ταρζάν ἡ ὁποία κατὰλαβαινε τὴν κατάστασι ἀλλὰ δὲν ἔκανε τίποτα νὰ τοὺς βοηθήσῃ γιὰτὶ περίμενε διαταγὴ τοῦ Ταρζάν. Ὁ Ταρζάν σὲ κάτι τέτοια ἦταν προσεχτικὸς : Ὁ Ρωμηὸς, ὁ Νίκος τοῦ εἶχε πῆ πὼς οἱ δύο αὐτοὶ λευκοὶ ἦσαν κακούργοι ἐπομένως δὲν θὰ τὸ εἶχαν σὲ τίποτα γιὰ τὸν σκοτώσουν μὲ τὰ ὅπλα ποὺ κρατοῦσαν.

Α, ΓΙΑΤΙ. δὲν μιλοῦσε ὁ Ταρζάν, μόνο πῆγαινε μὲ βῆμα ταχὺ πρὸς τὴν πραγματικὴ κατεύθυνσι. Κι' ἔφθασαν στὴν Ἐρημο. Βγῆκαν ἀπὸ τὴν ἄγρια ζούγκλα. Μέσα στὴν ἀπέραντο ἄμμο δὲν διεκρίνετο τίποτα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες. Τέλος ἀντίκρυσαν μιὰ βλάστησι. Ὅσο πλησιάζαν οἱ δύο κακούργοι ἔνιωθαν μιὰ μεγάλη χαρὰ νὰ τοὺς θεμαίνῃ: ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ χρυσοῦ. Ἐπὶ τέλους θὰ ἔφταναν στὸ σκοπὸ τους. Σὲ λίγες μέρες θὰ ἦταν πάρα πολὺ πλούσιοι.

Κι' ἕνα βράδυ ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ κάτι τείχη μιᾶς ἐρειπωμένης πόλεως ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ δέντρα καὶ νερά. Μία ὁδὸς μέσα στὴν Ἐρημο.

Αὐτῇ, λοιπὸν, ἦταν ἡ ἀρχαία καὶ πλουσία Ἀτλαντίς!

Ποῦ ἦταν οἱ Μανγκάνι, οἱ φοβεροὶ πίθηκοι γιὰ τοὺς ὁποίους εἶχε μιλήσει ὁ Ταρζάν; Μήπως τοὺς εἶχε πῆ ψέμματα; Σκέφτηκαν νὰ κοιμηθοῦν ἐκείνη τὴ νύχτα ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη καὶ τὸ πρῶτ' νὰ μποῦν. Ἄν εὑρίσκαν τὸ χρυσάφι θὰ σκότωναν τὸν Ταρζάν, θάπαιρναν τὸ χρυσάφι καὶ τὴν γυναῖκα του καὶ θάφευγαν. Αὐτὸ ἦταν τὸ σχέδιό τους. Μάλιστα τὴν Τζέιν τὴν εἶχαν παίξει κορῶνα γράμματα κι' εἶχε πέσει στὸν Γκομέζ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὸ ἐρχόμενο.

Ξημέρωσε. Σήκωσαν τὸν Ταρζάν, τὸν ἔβαλαν μπρὸς κι' αὐτοὶ ἀκολουθοῦσαν τὰ ὄπλα ἑτοιμα νὰ πυροβολήσουν στὸν πρῶτον κίνδυνον.

Ἡ Τσίτα τὰ εἶχε καλονίσει ὅλα. Κίνδυνος δὲν θὰ ὑπῆρχε παρὰ στὴν ὠρισμένη στιγμή, τῇ στιγμή πού θὰ ἐιέταζε ὁ Ταρζάν.

Ἔτσι μπήκαν στὴ μεγάλη πολιτεία, πού ἤκμασε στὴν ἀρχαιότητα καὶ ἐφημίζετο γιὰ τοὺς θησαυροὺς της. Τώρα περπατοῦσαν ἀνάμεσα σὲ ἐρείπια καὶ σὲ πανύψηλα δέντρα καὶ θάμνους. Τίποτα δὲν ἀκουγόταν. Οὔτε ἓνας ψίθυρος δὲν ἐτάραζε τὴν ἡσυχία τῆς φύσεως, ξαφνικὰ ἀκουσαν ἓνα φτερούγισμα : δύο τεράστιοι κόκκινοι παπαγάλλοι πετοῦσαν ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο μπρὸς ἀπὸ τὸν Ταρζάν. Μιὰ ἀγωνία ἔσφιγγε τῆς ψυχῆς τοῦ Γκομέζ καὶ τοῦ Ἀνίτο. Ἡ Τζέιν προχωροῦσε πλαίι στὸν Ταρζάν ὁ ὁποῖος εἶχε τὰ χέρια δέμένα.

Ἐκεῖ ἔφθασαν μπροστὰ σ' ἓνα τεράστιο παλάτι μὲ ἀρχαϊκὲς κολώνες. Ὁ Γκομέζ καὶ ὁ Ἀνίτο ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τους ἔτρεξαν ἐμπρός. Ἀφοῦ δὲν ἔβλεπαν πιά κανένα ἐμπόδιο, θεώρησαν τὰ λόγια τοῦ Ταρζάν γιὰ τοὺς πιθήκους Μανγκάνι ὡς παραμῦθια.

Δὲν πρόφθασαν ὅμως νὰ μποῦν στὴ μεγάλη αἶθουσα τοῦ παλατιοῦ καὶ βρέθηκαν περικυκλωμένοι ἀπὸ καμιὰ πενήντα γίγαντες πιθήκους Μανγκάνι. Ὁ Γκομέζ καὶ ὁ Ἀνίτο τᾶχασαν. Γύρεψαν νὰ γυρίσουν πίσω, ἀλλὰ στὴν πόρτα ἀντίκρυσαν τὸν Ταρζάν, τὸν ὁποῖο εἶχε λύσει στ' ἀναμεταξὺ ἡ Τζέιν καὶ τὸν εἶχε ἐφοδιάσει μ' ἓνα μαχαίρι. Ὁ Γκομέζ σηκώνει τὸ ὄπλο του νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον τοῦ Ταρζάν ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε μιὰ βροντώδης φωνὴ πού μιλοῦσε γαλλικὰ καὶ τοὺς ἔλεγε :

ΠΡΟΣΟΧΗ

Τὴν

10ην ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΗΜΕΡΑΝ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΘΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ

ΤΟ 3ον ΤΕΥΧΟΣ

ἓνα κοταπληκτικὸ

ἔργον μὲ τὸν

T A R Z A N

ΚΑΙ ΤΟΥΣ

ΠΕΙΡΑΤΑΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

—Γκομέζ καὶ Ἀνίτο. Εἴσθε δραπέτες τῶν Κατέργων! Σκοτώσατε τοὺς φύλακάς σας γιὰ νὰ δραπετεύσετε. Σκοτώσατε τοὺς συντρόφους σας καὶ κλέψατε τὰ σχέδια νὰ φθάσετε ἐδῶ γιὰ νὰ ἀποκτήσετε τὸ χρυσὸ τῆς Ἀτλαντίδος. Ὁ Θεὸς τῶν Ἀτλαντιδῶν δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ νὰ κάνετε ἄλλο ἔγκλημα καὶ θὰ σᾶς τιμωρήσῃ σκληρά!

Ἡ φωνὴ ἔβγαине μέσα ἀπὸ ἓνα πράσινο ἄγαλμα μπρούντζινο πού βρισκόταν στὴ μέση τῆς μεγάλης αἰθούσης. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πράσινο ἄγαλμα εἶχε προφθάσῃ ἀπὸ τὴν προηγουμένη νὰ μπῇ ὁ Ρωμῆος Νίκος Μπακλώρης καὶ νὰ περιμένῃ τοὺς κακοποιοὺς νὰ τοὺς τρομοκρατήσῃ, καὶ τὸ πέτυχε.

Οἱ δύο κακοῦργοι ἀπὸ τὸ φόβο τους τώρα ἔτρεμαν καὶ τὸ ὄπλο τοῦ Ἀνίτο ἔπεσε κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ χέρια του.

—Ἐλεος! Ἐλεος! Ἀρχισαν νὰ φωνάζουν.

Τότε ὁ Ταρζάν προχώρησε, ἔβγαλε μερικοὺς γρυλλισμοὺς στὴ γλῶσσα τῶν πιθήκων Μανγκάνι, κι' αὐτοὶ παρσμέρισαν.

—Ἐμπρός, τοὺς εἶπε ὁ Ταρζάν, ἐ-

λάτε νὰ δῆτε τὸ χρυσάφι.

Οἱ δύο κακοῦργοι προχώρησαν πρὸς τὸ βάθος καὶ ὁ Ταρζάν τοὺς κατέβασε ἀπὸ κάτι μυστικὲς σκάλες στὰ ὑπόγεια τοῦ παλατιοῦ. Τὰ δωμάτια ἦταν γεμάτα χρυσάφι, χρυσάφι σὲ σκόνι, σὲ κομμάτια, σὲ ράβδους. Γύρω τριγύρω τοὺς ὅλο χρυσάφι. "Εβλεπαν τὸ χρυσάφι, τὸ πῖαναν στὰ χέρια τοὺς, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ πάρουν ἀπ' αὐτὸ οὔτε μιὰ χούφτα. Οἱ πίθηκοι Μανγκάνι φύλαγαν καλὰ καὶ μὲ τοὺς γρυλλισμοὺς τοὺς τοὺς ἔδιναν νὰ καταλάβουν ὅτι ἦσαν οἱ φύλακες.

Ξαφνικὰ ὁ Γκομῆξ, παρ' ὅλο πού ἀπὸ τὰ δάχτυλά του ἔτρεχε τὸ αἷμα, ἔσκυψε καὶ μὲ ταχύτητα Σατανὰ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ χρυσόσκονι καὶ νὰ τὴ χώνη στὸν κόρφο του. Θάχε μαζέψῃ καμμιὰ δεκαριά χούφτες ὅταν ξαφνικὰ ἔνοιωσε γύρω του νὰ τοῦ σφίγγουν τὰ ἀτσαλένια νύχια τῶν πιθήκων Μανγκάνι. "Εβγαλε ἓνα οὐρλιαχτὸ καὶ γύρεψε νὰ παλαίψῃ μαζί τοὺς. Χτυποῦσε ἀριστερὰ, δεξιὰ τίς γροθιές του γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ σφίξιμό τοὺς. Ἦταν μιὰ πάλη μέχρι θανάτου. Ἡ ἀγωνία τῶν τελευταίων του στιγμῶν φαινόταν στὰ ματωμέν αμάρτια του. Ὁ Ταρζάν καὶ οἱ ἄλλοι εἶχαν παραμερίσῃ καὶ ἔβλεπαν τὸ φρικτὸ θέαμα. Οἱ Μανγκάνι ὅλο κι' ἔσφιγγαν περισσότερο τίποτα δὲν τὸν ἔσωζε πιά ὅσο κι' ἂν φώναζε τοὺς ἄλλους νὰ τὸν σώσουν. Ὡς πού ἔπεσε χάρω ἀναίσθητος νεκρός.

—Πάμε τώρα, ψιθύρισε ἡ Τζέιν στὸν Ταρζάν.

—Θ' ἀφήσωμε ἐδῶ τὸ πτώμα του ;

Θὰ τὸ φάνε οἱ ἄγριοι αὐτοὶ πίθηκοι.

Νὰ δώσωμε τὸ σῶμα του στὸ συντροφό του.

"Αλλὰ... πού ἦταν ὁ σύντροφός του; Εἶχεν ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν πάλη τῶν θηρίων καὶ εἶχεν ἐξαφανισθῇ. Μάταια τὸν ἀναζήτησαν μέσα στὶς πολλὰς αἵθουσες τοῦ παλατιοῦ.

—Κι' ὅμως πρέπει νὰ τὸν βροῦμε. Εἶναι ἓνας κακοῦργος κι' αὐτὸς καὶ θὰ γυρέψῃ νὰ κάνῃ κακὸ. Κρατᾷ ὅπλα.

Ἐρώτησαν τοὺς δέκα μαῦρους πού συνώδευαν τοὺς δύο ξένους, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δῆ. Τότε ὁ Ταρζάν βάλθηκε νὰ τὸν βρῇ.

—Πρέπει νὰ τὸν βρῶ ὅπωςδὴποτε καὶ θ' αὐτὸν βρῶ!

"Ὁρμησε ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τὰ ζῶα του :

—'Α α α α οὐά! 'Α α α α οὐά!

Πρῶτοι κατέφθασαν οἱ ἐλέφαντες τοὺς ὑπεδέχθη ὁ Ταρζάν μὲ ἐνθουσιασμό. Ὁ τόπος ὕστερα γέμισε ἀπὸ μαϊμούδες. Ἡ Τσίτα στριφογύριζε ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο κι' ἔκανε σὰν τρελλή.

Ἡ ζούγκλα εἶχε ἀναστατωθῇ. Ὁλοι γύρευαν τὸν Ἀνίτο πού εἶχεν ἀποδράσει. Ἐπρεπε νὰ τὸν βροῦν, γιὰτὶ μὲ τὸ ὅπλο του ἀσφαλῶς θὰ σκότωνε κανένα ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ ὁ Ταρζάν δὲν

Τὴν 1ην
Τὴν 10ην
κοί
Τὴν 20ην
ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
δηλαδὴ
ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ
ΤΟ ΜΗΝΑ
ΘΑ ΖΗΤΑΤΕ
Τὸ περιοδικό σας
"ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ"

τὸ ἤθελε αὐτὸ. Τὸ κακὸ ὅμως ἔγινε. Ἀκούσθηκαν πυροβολισμοὶ. Καὶ ὁ Ταρζάν εἶδε ἕνα ἀπὸ τὰ λιοντάρια του νὰ τρέξη κοντὰ του αἰμόφυρτο. Ἀλλὰ ποῦ θρискόταν αὐτὸς ὁ κακοποιός. Ξαφνικὰ ἀκούει τὴν κραυγὴ δύο παπαγάλων. Ἦταν οἱ ἱεροὶ κόκκινοι παπαγάλλοι τῆς Ἀτλαντίδος. Ἐβγαζαν γοερὲς φωνὲς καὶ μιλοῦσαν σὲ μιὰ ἀρχαία γλῶσσα ποὺ δὲν τὴν καταλάβαινε κανεὶς. Ὁ Ταρζάν ὅμως εἶδε τὶς κινήσεις τους πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ κατάλαβε : ὁ κακούργος ἔπειτα ἀπὸ τὴν πάλη ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὸ λιοντάρι καὶ τὸ εἶχε πυροβολήσει, εἶχεν ἀνεβῆ σ' ἕνα ἀπὸ κείνα τὰ πυκνόφυλλα δέντρα ποὺ μποροῦν νὰ κρύβουν μέσα στὰ φύλλα τους δεκάδες ἀνθρώπων.

Κρατῶντας ὁ Ταρζάν τὸ μαχαίρι ἀνάμεσα στὰ δόντια του χούφτισε μὲ λύσσα τὸ δέντρο καὶ ἐτοιμάσθηκε ν' ἀνεβῇ.

Οἱ δύο κόκκινοι παπαγάλλοι, ἔβγαλαν πάλι γοερὲς κραυγὰς σὰν νὰ τοῦ φώναζαν ὅτι κινδυνεύει. Καὶ πράγματι ἀκούσθηκαν δύο πυροβολισμοί. Εὐτυχῶς οἱ σφαῖρες ποὺ πέρασαν μέσα ἀπὸ φύλλα καὶ κλωνιά, ἐξέκλιναν ἀπὸ τὴν εὐθεία τους καὶ δὲν εὗρηκαν τὸν Ταρζάν. Ὁ Ταρζάν πεισμάτωσε περισσότερο. Θὰ σκαρφάλωνε ὅπωςδὴποτε π' νῶς σ' αὐτὸ τὸ δέντρο καὶ θὰ τὸν ἔπιανε τὸν κακοποιό.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνῃ ὁ Ταρζάν ἄκουσε ἕνα ξερὸ κρότο ποὺ ἔμοιαζε μὲ σπάσιμο κλαριοῦ καὶ μιὰ φωνὴ νὰ φωνάζει :

—Ταρζάν, μὴν ἀνεβαίνεις. Ἀσχολήθηκα ἐγὼ γιὰ τὸ τέρας αὐτό.

Τὶ εἶχε συμβεῖ ; Ὁ Ρωμῆς Νίκος Μπακλώρης ποὺ ἀγαποῦσε τὸν Ταρζάν, γιατί τὸν εἶχε ὑποστηρίξει τόσες φορὲς, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε συνεννοηθῇ μὲ τὸν Ταρζάν προηγουμένως νὰ βοηθήσῃ τὴν κατάστασι ὅποτε δινόταν εὐκαιρία, ἀφοῦ ἔπαιξε τὸ ρόλο του ὡς Θεὸς χωμένος μέσα στὸ μπρούτζινο ἀγάλμα καὶ ἔκανε τοὺς δύο κακούργους νὰ παραλύσουν ἀπὸ τὸ φόβο τους, εἶδε τὸν Ἀνίτο νὰ φεύγῃ τρεχάτος ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ τὸν παρακολούθησε. Τὸν εἶδε ἐπίσης νὰ ἀρπάξῃ ἕνα ἔπλο καὶ μιὰ φυσιγγιοθήκη ἀπὸ τὰ δέματα ποὺ εἶχαν φέρι οἱ μαῦροι. Τὸν εἶδε νὰ κρύβεται μέσα σὲ θάμνους καὶ τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω. Ἔτσι γλύτωσε πάλι ὁ Ἀνίτο καὶ σκαρφάλωσε στὸ πανήμυλο ἐκεῖνο πυκνόφυλλο δέντρο. Ὅταν... ξαφνικὰ ἔνοιωσε μιὰ θηλιὰ νὰ περνᾷ στὸ λαιμό του καὶ νὰ σφίγγεται γερά. Ἐβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὰ κλαριὰ ν' ἀνεβῇ πρὸς ψηλά. Ἐκεῖ τότε συνάντησε τὸ Ρωμῆ ποὺ τὸν περιμένε.

—Καλῶς το τὸ πουλάκι μου! Σὰν πολὺ τὸν παλληκαρῶ μου κάνεις, Πορτογάλλε μου. Ἐχεις γνωρίσει ποτὲ σου Ρωμῆ ;

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Ταρζάν παράλαβε ἀπὸ πάνω ἕνα δέμα. Τοῦ τὸν ἔστειλε συστημένο, πακεταρισμένο ὁ Ρωμῆς Νίκος Μπακλώρης.

—Τὶ νὰ τὸν κάνωμε ; ρώτησε ὁ Ταρζάν σαστισμένος, στὸ Ρωμῆ ποὺ πηδοῦσε πλάϊ του.

—Θὰ μοῦ τὸν παραδώσεις ἔμένα νὰ τὸν κάνω ἄνθρωπο.

Ὁ Νίκος παρέλαβε τοὺς δέκα μαύρους γιὰ συνοδεία του. Παρέλαβε καὶ τὸν Ἀνίτο καὶ τράβηξαν πίσω γιὰ τὴ Σαγκατάγκα.

ΤΕΛΟΣ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ
Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΛΑ
ENANTION ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

ΠΑΧΟΥΪΝΟΙ ΤΑ

Κάθε τόπος έχει τὰ παλληκάρια του. Ἐχει καὶ τὸ Κόγκο, τοὺς δικούς του. Κι' αὐτοὶ εἶναι οἱ Παχουῖνοι. Ὁ Παχουῖνος μὲ τὸ ψηλὸ, ἀδύνατο, λιγερὸ, γυμνὸ κορμὶ, μὲ τὸ ὠραῖο, ἐλκυστικὸ πρόσωπο. Ἡ ματιά του ζωηρὴ, γλυκεῖα, ἀλλὰ καὶ βλοσυρὴ μπρὸς ἰπτὸν ἀντίπαλό του. Κρατᾷ μιὰ μεγάλῃ ἀσπίδα καμωμένη ἀπὸ ξύλο καὶ ἓνα κοντάρι μακρουλὸ γιὰ νὰ ὑπερασπίζῃ τὴ ζωὴ του ἀπὸ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας καὶ ἀπὸ τοὺς «νταῖδες» τῆς περιφερείας.

Ἡ Παχουῖνα εἶναι ἀσχημὴ γυναίκα, ἀλλὰ συμπαθητικὴ καὶ τῆς ἀρέσουν τὰ λούσα. Τὸ σῶ-

μα τῆς εἶναι παχουλὸ ἀλλὰ κομψὸ καὶ οἱ κλειδώσεις λεπτές. Ἡ τουαλέττα τῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα λεπτὸ μελανὸ δέρμα ἱερκαδίου ποὺ περιτυλίγῃ γύρω ἀπὸ τὴ μέση τῆς, κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά. Τῆς ἀρέσουν τὰ βραχιόλια ποὺ τὰ βάζει στὰ μπράτσα τῆς καὶ καρφίτσες ξύλινες νὰ μπήγῃ στὰ κατσαρὰ μαλλιά τῆς. Τῆς ἀρέσῃ, στὶς μεγάλες γιορτὲς νὰ βάφῃ τὸ μισὸ κορμὶ τῆς κόκκινο καὶ τᾶλλο μισὸ κίτρινο.

Ἡ Παχουῖνα εἶναι σκλάβα στὸν ἄντρα τῆς.

Αὐτὴ θὰ τὸν ξυπνήσῃ, θὰ τοῦ φέρῃ σὲ μιὰ γαβάθα τὸ φαῖ του καὶ θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ στολιστῇ, νὰ πάῃ περίπατο.

Ὁ Παχουῖνος εἶναι πολύγαμος. Παντρεύεται ὅσες γυναῖκες θέλει γιὰ νὰ τοῦ κάνουν τὶς δουλειές του. Αὐτὸς πηγαίνει καὶ τὶς καμαρώνει ποὺ δουλεύουν. Κι' ἐκεῖνες προσπαθοῦν νὰ φανοῦν προκομένες γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

Κι' ὅταν ἐκεῖνος εὐχαριστηθῇ θὰ πάει στὸ δάσος θὰ κυνηγήσῃ τρυφερὰ ζῶα νὰ τοὺς φέρει νὰ τοῦ μαγειρέψουν καὶ νὰ τὰ φᾶνε.

Ἕνας Παχουῖνος μπορεῖ νὰ βρίσκεται ἀνάμεσα στὶς δέκα καὶ εἴκοσι καμμιά φορὰ γυναῖκες του νὰ τὶς καμαρώνει καὶ νὰ τοὺς διηγῆται τὰ κατορθώματά του.

ΠΑΛΗΚΑΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΓΚΟ

Κι'εκείνες γελούν από εύχαρίστησι καὶ τοῦ προσφέρουν δροσι-
στικά ποτὰ νὰ γίνη δυνατὸς, θαρραλέος, ἀκατανίκητος.

Οἱ Παχουῖνοι δὲν περιφρονοῦν τὸ ἀνθρώπινο κρέας. Τοὺς σκο-
τωμένους σὲ μιὰ μάχη ἀντιπάλους τοὺς δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ τοὺς
φᾶνε τὰ τσακάλια καὶ οἱ ὕαινες.
"Ὅχι ! Τοὺς τρῶνε αὐτοὶ, γιατί θρί-
σκουν τὸ ἀνθρώπινο κρέας νὰ εἶναι
γλυκὸ καὶ νόστιμο.

Ὁ Παχουῖνος εἶναι ἄριστος κυνη-
γός. Ξέρει τὸν τρόπο νὰ κυνηγᾷ τοὺς
ἐλέφαντας, τὸ λιοντάρι καὶ τὴν λεο-
πάρδαλι. Τὰ ξεγελᾷ τὰ θηρία, τὰ
μαγνητίζει μὲ τὴν πονηριά του καὶ
τὰ ἐλκύει στὴν παγίδα, ὅπου θὰ τὰ
σκοτώσῃ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ δέρμα τοὺς
κι' ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντας τὰ πολύτιμα
δόντια του νὰ τὰ πουλήσῃ στοὺς
Λευκοὺς. Δὲν παίρνει εἰς ἀντάλλαγ-
μα ἄλλου εἶδους χρήματα, παρὰ μό-
νον χρυσῆς λίρες καὶ εἰκοσόφραγκα.
Θὰ τοὺς κάνῃ μιὰ τρύπα στὴ μέσῃ,
τὰ περνᾷ σὲ μιὰ τρίχινη γερὴ κλω-
στή καὶ τὰ προσφέρει στὴ γυναῖκα
ποὺ θὰ δαλέξῃ, νὰ τὴν προσθέσῃ
στὸ πολυπληθὲς χαρέμι του.

Ἐκείνη τότε ἅμα τὶς δώσῃ τὸ κολλιέ
μὲ τὶς χρυσῆς λίρες, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστή-
σῃ θὰ τοῦ μαγειρέψῃ τὸ ἱηλευτό φαί τῶν
γᾶμων. Πηγαίνει στὸ δάσος, μαζεύει μυρ-
μήγκια, ἓνα εἶδος ποὺ τὸ λένε «ντσόνγκου»
θὰ τοὺς βγάλῃ τὰ φτερά καὶ θὰ τὰ βράσῃ
σὲ μιὰ μεγάλη κατσαρόλα μαζὶ μ' ἓνα χόρ-
το τὸ «κεκέτε» τοῦ ὁποῖου ἡ γεύσις μοιά-
ζει μὲ ραδίκι.

"Ἔτσι θὰ τὸν προσκαλέσῃ σὲ δεῖπνο.
Θὰ φᾶνε μαζὶ, θὰ τοῦ προσφέρῃ τὸ «κρα-
σὶ τῆς ἀγάπης», ἓνα γλυκὸ δυνατὸ ποτὸ,
καμωμένο ἀπὸ διάφορους καρποὺς τῆς
ζούγκλας.

Τὸ ποτὸ τοὺς ζαλίζει ἐλαφρᾶ, καὶ ἀν-
ταλλάσσουν τὶς πρώτες ὑποσχέσεις γάμου.
Κι' ἔτσι παντρεύονται.

Κάποιο απόγευμα του Νοέμβρη ένα κάρρο συρόμενο από τέσσερα βώδια ανέβαινε με κόπο την απότομη πλαγιά του βουνού που περιβάλλει την πεδιάδα του Όράγκ και φθάνει έως τόν Άτλαντικόν ώκεανόν. Μερικοί ιθαγενείς ώδησαν τὰ βώδια καὶ πλάγι τους ἐβίβριζε ένας λευκός, ως τριάντα χρόνων, που κουβέντιαζε με ένα μικρόσωμο ιθαγενή, τόν Γιακόμπ.

Οἱ δύο αὐτοί, ὁ νέγρος καὶ ὁ λευκός, εἶχαν κάποιο μυστικό. Ὁ πρῶτος θὰ ὡδηγοῦσε τὸν δεύτερο στὴν Κοιλάδα τῶν ἀδαμάντων. Ἡ πορεία εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ δῶ κι' ἔναν μὴνα χωρίς νὰ συναντήσουν μεγάλα ἐμπόδια. Ἀλλὰ τίς δύο αὐτὲς τελευταῖες ἡμέρες, ἐπειδὴ τὸ καραβάνι εἶχε προχωρήσει μέσα σὲ μιὰ ζώνη πού ζοῦσαν ἄγρια θηρία καὶ δηλητηριώδη ἔντομα, εὗρισκε παντοῦ δύσκολη τὴ διάβασι.

Τὸ μονοπάτι πού εἶχαν ἀκολουθήσει σταματοῦσε ἐπάνω σὲ μιὰν ἄβυσσο ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκουγόταν ένας ὑπόκοφος θόρυβος.

Ὁ λευκός, ὁ Χένρυ Φούρ, ἔσκυψε καὶ παρητήρησε ὅτι σὲ ἀπόσταση δύο μέτρων περίπου ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς ἀβύσσου κυλοῦσε ένας ὄγκος νεροῦ.

—Πρέπει νὰ κατεβούμε ἐκεῖ κάτω, εἶπε ὁ Γιακόμπ στὸν Χένρυ. Εἶναι ὁ μόνος δρόμος γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν κοιλάδα τῶν ἀδαμάντων.

Οἱ δύο ἄνθρωποι ἀφῆκαν τὸ καραβάνι καὶ ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν στὴν ἄβυσσο μετὰ κίνδυνο τῆς ζωῆς των. Ὅτν ἔφθασαν κάτω, θρέθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ ἀβέβαν τὴ κοιλάδα, καὶ ὁ νέγρος μετὰ τὸ κεφάλι σκυμμένο, φαινόταν πὼς ἔψαχνε γιὰ κάτι.

—Θὰ περάσουμε ἀπ' ἐκεῖ, εἶπε ὁ νέγρος δείχνοντας μιὰ σπηλιά, ἀλλὰ νὰ νερά εἶναι γεμάτα ἀπὸ δηλητηριώδη φεῖδια...

Ὁ Χένρυ ἀπεφάσισε νὰ κάνουν ἐκείνη τὴν ἐπικίνδυνη διάβασι. Σὲ λίγη ὥρα, ἔκοψαν εὐλα κι' ἔφτιαξαν δύο σχεδίες. Τὸ πέρασμα τῶν σχεδίων κάτω ἀπὸ τὸ χαμηλὸ θόλο τῆς

ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΩΝ

σπηλιάς ἐκείνης ὑπῆρξε ἀπερίγραπτο καὶ φρικτό.

—Κυτᾶτε! ξεφώνησε ἔξαφνα.

Κιρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ μικρὴ λαμπερὴ πέτρα.

—Ἐνὰ διαμάντι!

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Χένρυ στάθηκε καὶ σκέφθηκε κι' ὕστερα εἶπε στὸν Γιακόμπ:

—Εὐχαριστῶ, φίλε μου. Δὲν ἔχω πῶς νὰ σοῦ ἀμοίψω τὴν καλὴ σὺνῃ σου. Πρέπει ὅμως τώρα νὰ κρητήσουμε μυστικὸ τὸν τόπο αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ....

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἀρχισε ἡ μεγαλύτερη περιπέτειά τους.

Τὸ σημεῖο ὅπου οἱ δύο ἄνθρωποι θρίσκονται ἦταν μιὰ στενὴ δίοδος ἀνάμεσα σὲ δύο πανύψηλα βουτὰ γιὰ τὴν ὁποία ὁ νέγρος εἶπε πὼς ὀνομαζόταν «φωλιὰ τῶν λεόντων». Ἦταν τὸ βασίλειο τοῦ πιδ φοβεροῦ θηρίου τῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ Γιακόμπ πού στεκόταν κοντὰ στὸν κύριό του ἄφησε μιὰ ἀναφώνηση τρόμου. Δυὸ τεράστιοι λέοντες εἶχαν φανῇ σὲ ἀπόσταση εἴκοσι περίπου μέτρων. Ὁ Χένρυ ἐσημείωσε μετὰ τὸ ὅπλο του κι' ἐπυροβόλησε. Τὸ ἕνα λιοντάρι σωριάστηκε στὸ ἔδαφος, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἔφυγε μετὰ τεράστια πηδήματα.

Ἐπὶ τρία ἡμερόνυχτα κουρασμένοι, ξεσχισμένοι, πραγματικὲς ἄνθρωπινες σκιές, οἱ δύο σύντροφοι πάλευαν μετὰ τὰ λιοντάρια χωρίς νὰ θρίσκουν οὔτε μιὰ ὥρα γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦν. Ὁ Χένρυ Φούρ ἦταν κατάκοπος καὶ τὰ πσιμπίματα τῶν δηλητηριωδῶν ἐντόμων τοῦ εἶχαν προκαλέσει φοβερὸ πυρετό. Ἐπὶ πᾶν ὥρα νὰ μὴ τοῦ ἔφθαναν ὅλα αὐτὰ, τοῦ τελείωναν τὰ φυσίγγια καὶ τὰ πρόφσμα ἀπὸ ἐδῶ καὶ εικοσιτέσσερες ὥρες.

Τὴ τὸν ἐνδιέφεραν τὰ διαμάντια ἀφοῦ τὸν ἐγκατέλειπε ἡ ζωή; Ὁ Φούρ θὰ ἔδινε τὸ πᾶν γιὰ νὰ θρῇ μιὰς ὥρα ἀνάπαυση ἢ ἔστω κι' ἔ-

ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

ναν ήσυχο θάνατο!

Τῇ χαρραυγῇ, τῆς τετάρτης ἡμέρας, ὁ Γιακόμπ, διέκρινε μιὰ καλύθα καὶ μὲ χαρὰ ἀνέκφραστη εἶπε στὸν Χένρυ:

—Κύριε, θάρρος! Φθάνουμε σὲ μιὰ κατασκήνωση. Πρὶν νυχτώσει θὰ θρυσκόμαστε ἐκεῖ!

—“Ὁχι, Γιακόμπ! Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω πιά αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Τελείωσε γιὰ μένα ἡ ζωὴ. Πῆγαινε μόνος σου!

Καὶ σωριάστηκε κατὰ γῆς ἐνῶ ὁ νέγρος, ἀφοῦ προσπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, ἀπομακρύνθηκε γιὰ μιὰ στιγμή γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ λίγο νερό.

“Ενα ξαφνικὸ οὐρλιασμα, ἔκανε τὸν Χένρυ νὰ τρομάξῃ. Μιὰ λεοπάρδαλις, εἶχε ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ νέγρου.

“Ὁ Φοῦρ ἔρπαξε τὸ ὄπλο του ποῦ εἶχε τὸ τελευταῖο φυσίγγιο κι’ ἐπυροβόλησε.

“Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά.

“Ὁ πιστὸς Γιακόμπ, μὲ τὸ στήθος ἐσχισμένο, ἦταν ξαπλωμένος κατὰ γῆς, μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἱματος.

—“Αἰκαλουθῆστε αὐτὸν τὸν δρόμο, κύριε... Ἀντίο, πεθαίνω! μουρμούρισε ὁ δυστυχὴς κλείνοντας τὰ μάτια γιὰ πάντα.

“Ενας δυνατὸς πόνος ἔπιασε τὸν Χένρυ γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ πιστοῦ του φίλου. “Εσκασε ἕνα ἱλάκκο καὶ ἔθαψε τὸν νέγρο.

“Ὑστερα, σερνόμενος σχεδὸν, ἔφτασε ὡς τὴν κατασκήνωση, ἀλλὰ παρ’ ὅλη τὴ βοήθεια ποῦ τοῦ παρεσχέθη δὲν κατορθώθη νὰ συνέλθῃ.

“Ὑστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες ὁ Χένρυ Φοῦρ πέθανε καὶ μόλις ἐπρό-

Καθώρισε ἀκριβῶς ποῦ θρυσκόταν ἡ «Κουλάς τῶν Ἀδαμάντων» καὶ ἄφησε μιὰ γραπτὴ διαθήκη γιὰ τὰ δύο παιδιὰ του καὶ τὴ γυναῖκα του. Τοὺς ἔλεγε ὅτι τὸν ἔφαγε ἡ ἀπληστεία του καὶ τοὺς συμβούλευε νὰ μὴν πατήσουν ποτὲ τὸ ποδάρι τοὺς στὴν ἀφυλόξενη αὐτὴ χώρα τῆς Ἀφρικῆς.

“Ἡ ἱστορία ὅμως αὐτὴ τῶν Ἀδαμάντων ἔγινε γνωστὴ στὴν Εὐρώπη, καὶ στὴν Ἀμερικὴ.

Οἱ ἐφημερίδες ἐξιστόρησαν τὰ γεγονότα κατὰ δικὸ τοὺς τρόπο καὶ νεῖς ὅμως δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ περιγράψῃ τὴν φρίκη καὶ τὸν ἀποτροπιασμὸ ποῦ ἐνίωσε ὁ Χένρυ περνώντας μὲ τὴ σχεδία του ἀνάμεσα στὰ σιχαμερὰ δηλητηριώδη κείδια. Φθόσε νὰ πῇ τὸ μυστικὸ του.

Πολλοὶ ὕστερα ἀπ’ αὐτὸν, ἀπεπειράθησαν νὰ φθάσουν στὴν «Κουλάδα τῶν ἀδαμάντων», ἀλλὰ μάταια.

“Ἡ Ἀφρικὴ δὲν δίνει τοὺς θησαυροὺς της, οὔτε ἀκόμα ὅταν πέρνῃ ὡς ἀντίτιμο τὴ ζωὴ ἐκείνων ποῦ τρυπώνουν στὰ ἀνεξερευνήτα θάβη της.

ΠΩΣ ΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ

* Θά ἔλθῃ, ἀσφαλῶς ἡ ἡμέρα πού θά ἰδοῦμε νά μᾶς ὑποδέχεται σέ κάποιο μεγάλο ξενοδοχεῖο ἢ σέ κανένα πολυτελές νυκτερινό κέντρο ἕνας χιμπαντζῆς καί νά μᾶς ρωτάῃ τί θέλουμε.

—“Ἐνα τέτοιο θαῦμα πρέπει νά τὸ περιμένη κανεῖς δίχως καμμιά ἐκπλήξη ἀπὸ τὴ νεωτέρα ἐπιστήμη. Ἔτσι τούλάχιστον προβλέπει ὁ Ἀμερικανὸς ζωολόγος Γιέρκς, πού ἔχει ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ του γιὰ τὴν πραγματοποίηση ἀκριβῶς αὐτοῦ τοῦ θαύματος: νά μιάθῃ, δηλαδή τοὺς χιμπαντζῆδες νά μιλοῦν!

* Ἐνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ψυχολόγους τῶν ζώων, ὁ γερμανὸς καθηγητὴς Τσίγκλερ, ἀναφέρει πολυάριθμα τέτοια παραδείγματα ζώων, πού ἔμαθαν νά ἐκφράζονται μὲ τὴν «γλῶσσα, καὶ τὰ κτυπήματα», πού τὴν ἐφεύρε ὁ Βίλνελμ φὸν Ὁ-στεῦ.

—Ὁ σοφὸς αὐτὸς ἐπιστήμων ἔμαθε δύο ἄλογα νά μιλοῦν μὲ χτυπήματα, μὲ τόσον ἀξιοθαύμαστο τρόπο, ὥστε ὅταν τὰ παρουσίαζε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ 1934, ὅλοι οἱ συνάδελφοί του ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὰ κατορθώματά τους.

—Ἐνας ἄλλος γερμανὸς καθηγητὴς, ὁ Κράλ, ἐτελειοποίησε τὴ μέθοδο τοῦ Ὁ-στεῦ κι' ἔμαθε κι' αὐτὸς δύο ἄλογα νά χτυποῦν ἐπάνω σὲ μιά σανίδα μὲ τὸ δεξιὸ πόδι τις μονάδες καὶ μὲ τὸ ἴδιο πόδι τις δεκάδες. Τ' ἄλογα του ἔμαθαν ἀκόμη, ὕστερα ἀπὸ ὑπομονετικά μαθήματα, νά κάνουν τις τέσσερες πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς κι' ἔφθασαν σὸ σημεῖο νά καταλαβαίνουν τὴν ἔννοια τῆς τετραγωνικῆς ρίζης καὶ τῆς ἀλγεβρικῆς δυνάμεως.

—Ὁ Κράλ, ὕστερα συνεδύασε τοὺς ἀριθμούς μὲ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου κι' ἔτσι «κατάφερε τ' ἀλογία του νά διαβάζουν χωρὶς λάθος τις λέξεις πού τοὺς ἔδειχναν οἱ δῶσιπστοι συνάδελφοί του καὶ νά

ἐκφράζουν μ' ἀξιοθαύμαστο τρόπο τις ἰσκέψεις τους καὶ τις ἐπιθυμίες τους.

* Ὁ Τσίγκλερ, ὅμως, κάνει λόγο καὶ γιὰ μερικά ἀξιοθαύμαστα σκυλιά. “Ἐνα ἀπ' αὐτά, ὁ «Χάνς», τὸ ἱσοφό σκυλάκι τῆς κ. Λὸς, ὅταν ἐγύρισε ἀπ' ἔξω μὲ τὴν κυρία του, καὶ τὸ ρώτησε ὁ γερμανὸς καθηγητὴς, τοῦ ἀπήντησε:

—«Ὁ Χάνς πῆγε περίπατο... Ὁ-μορφα στὸ δάσος... Δέν ἔβρεξε... Ὁ Χάνς τώρα κουρασμένος».

—Αὐτὸ τὸ ἀξιοθαύμαστο σκυλί, ὅχι μόνον ἀπαντοῦσε (μὲ τὴν γλῶσσα τῶν κτυπημάτων, φυσικά) ἰστίς ἐρωτήσεις πού τοῦ ἔκαναν οἱ διάφοροι ἐπιστήμονες, ἀλλὰ καὶ πολλές φορές «μιλοῦσε» μόνο του. Μιά φορὰ πού τὸ εἶχε πάρει μαζί του ὁ Τίριγκλερ σὲ μιά ἐπιστημονικὴ του ἀνακοίνωση, ὁ «Χάνς» ἀπάντησε τόσο ἔξυπνα σ' ὅλες τις ἐρωτήσεις του, ὥστε ὁ κόσμος ἄρχισε νά χειροκροτῇ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του. Ὁ καθηγητὴς τότε εὐχαριστημένος ἔδωσε λίγη ζάχαρη στὸν Χάνς, κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε μόνος του: «ὁ Χάνς τρώει ζάχαρη. Ὁ κόσμος κουνάει τὰ χέρια του... Ὁ Χάνς πολὺ εὐχαριστημένος».

* Ἐναῖ τέτοιο ἀξιοθαύμαστο ζῶο, εἶναι κι' ἡ Μιμὴ, ὁ ἐξημερωμένος χιμπαντζῆς τοῦ Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ Οὐίλλιαμ Φόρνες, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι θά κατορθώσῃ τέλος νά «κάνῃ τὸν ἔξυπνο χιμπαντζῆ του νά ἀρθρώῃ λέξεις».

—Ἡ Μιμὴ ξέρεῖ τώρα ἕνα σωρὸ δύσκολα πράγματα. Γράφει τ' ὀνόμα τῆς μὲ τὰ ἐγγλικά γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ ξεχωρίζει τὰ γράμματα ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Μ. Ἐπίσης ξέρεῖ νά συνθέτῃ καὶ τις λέξεις: «ψωμί», «μπανάνα», «ζάχαρι», «νερό» καὶ «Μπιλλυ», πού ναι τὸ χαϊδευτικὸ ὄνομα τοῦ κυρίου της.

ΓΑΜΟΙ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ ΝΑ·Ι·Ρ

Μιά από τις πιο περίεργες φυλές των Ινδιών είναι οι Ναϊρ, που ζουν κατά μήκος των ακτών του Μαλαμπάρ, σε χωριστούς καταυλισμούς, χωρίς να έρχονται σ' επικοινωνία με τους άλλους ιθαγενείς που τους περιφρονούν όπως και τους Εύρωπαίους.

Τά καλήν έθιμα τους άλλωστε, αποκλείουν κάθε έπαφή.

Οι καταυλισμοί των Ναϊρ χωρίζονται σε δύο τμήματα, που θρίσκονται σε άρκετη απόσταση το ένα από το άλλο. Στο ένα, που είναι ένα είδος κοινόβιου ή στρατώνος, μένουν οι άνδρες. Το δεύτερο τμήμα αποτελείται από μικρές καλύβες, όπου μένουν οι γυναίκες και τα παιδιά.

Οι καλύβες αυτές δεν έχουν κανένα παράθυρο. Αντίθετα όμως, οί τοίχοι τους είναι γεμάτοι πόρτες. Κάθε πόρτα αντιστοιχεί σ' ένα σύζυγο.

Κι' αυτό γιατί κάθε γυναίκα των Ναϊρ είναι υποχρεωμένη να πάρη τουλάχιστον τέσσερες συζύγους. Καθένας δέ απ' αυτούς, προκειμένου να γίνει δεκτός ως σύζυγος, άνοίγει μια πόρτα στην καλύβα, όπου μένει ή υζύγος του. Από την πόρτα αυτή λοιπόν δικαιούται να μπαίνει μόνον αυτός.

Όταν μια νέα φθάση σε ηλικία δώδεκα χρόνων, φροντίζει μόνη της να βρή έναν φίλο, που γίνεται κατόπιν σύζυγός της.

Ο πρώτος αυτός σύζυγος είναι υποχρεωμένος να χτίση μια καλύβα, όπου εγκαθιστά εκείνην που προορίζει για γυναίκα του. Κατά τους τρεις πρώτους μήνες είναι άπόλυτος κυρίαρχος και κανείς δεν μπορεί να του άμφισβητήσει το θησαυρό του. Αν θέλη, έχει το δικαίωμα, μάλιστα, να μείνη μέσα στην καλύβα της γυναίκας του. Όταν περάση, όμως, αυτό το τρίμηνο, όφείλει να ξαναγυρίση στο

κοινόβιο των ανδρών.

Η γυναίκα τότε φριντίζει να συμπληρώση τον αριθμό των συζύγων της. Οι τέσσερες πρώτοι είναι υποχρεωτικοί. Αν όμως θέλη, μπορεί να μνη σταματήσει στον αριθμό αυτό και να πανδρευθή και άλλους ακόμη!

Ο πρώτος γάμος κάθε γυναίκας συνοδεύεται από ένα είδος ιεροτελεστίας. Οι άλλοι γίνονται χωρίς καμμία διαδικασία. Οι νεόνυμφοι υποχρεούνται μόνο να κάμουν μαζί τρεις φορές το γύρο του χωριού.

Όταν ένας σύζυγος θέλη να έπισκεφθή τη γυναίκα του, πηγαίνει στην καλύβα και χτυπάει την πόρτα που του άνήκει κι' από την όποια δεν έπιτρέπεται να μπη κανένας άλλος. Οι πλούσιοι σύζυγοι αφήνουν έξω από αυτή την πόρτα έναν υπηρέτη, για να είδοποιήση εκείνους που θα έρχόνταν τυχόν κατόπιν ότι... ή θέσις κατέχεται. Εκείνοι που δεν έχουν υπηρέτη, καρφώνουν το μαχαίρι τους στο έπάνω μέρος της πόρτας τους.

Κανένας σύζυγος δεν έπιτρέπεται να παραμείνη περισσότερο από ένα ήμερόνυχτο στην καλύβα.

Κάθε όκτώ ήμέρες, ή οικοδόστοι να άνοίγει όλες τις πόρτες της καλύβας της, τις ιστολίζει με λουλούδια και υποδέχεται με έπισημότητα όλους τους συζύγους της, που έρχονται φορτωμένοι με δώρα.

Η «δεξίωση» αυτή διαρκεί όλη την ήμέρα. Οι σύζυγοι συμποσιάζουν μαζί και συναγωνίζονται μεταξύ των ποίος θα ευχαριστήση και θα περιποιηθή περισσότερο την κοινή σύζυγό τους.

Καθένας από τους συζύγους υποχρεούται να συνεισφέρει άνάλογα με τις δυνάμεις του στη συντήρησι της κοινής οικογενείας.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΟΥΛΙΑ ΧΟΡΕΥΤΕΣ

Υπάρχουν μερικά είδη πουλιών τα οποία όσάκις κάνουν κόρτε, επιδίδονται στους πιο επιδέξιους και αλλόκοτους χορούς.

Φυσικά οι χορευτικές αυτές επιδείξεις γίνονται για να ξεευμενίσουν το θηλυ και να πη το πολυπόθητο «ναί».

Ένα από αυτά τα πουλιά — χορευταράδες, είναι οι τσαλαπετεινοί.

Ο άρσενικός τσαλαπετεινός ήταν αποφασίσει να θρῆ σύντροφο διαλέγει ένα μικρό θράχο, ή λοφίσκο. Πάνω σ' αυτόν δέ έκτελει τις

χορευτικές του επιδείξεις, αφού προηγουμένως καλέσει όλους τους συντρόφους του να παρακαλουθήσουν το θέαμα.

Όταν λοιπόν το... φτερωτό ακροατήριο, ότσαλαπετεινός — χορευτής αρχίζει να χορεύει, ακριβώς όπως χορεύουν οι αγριάνθρωποι, ενώ τα... κελαϊδοκροτήματα των θεατών, επιδοκιμάζουν ή αποδοκιμάζουν.

Επί τέλους, όταν ο χορευτής — τσαλαπετεινός νομίση ότι ο χορός του ένθουσίασε τον θηλυκό τσαλαπετεινό, για τον όποιον ενδιαφέρεται, κατέρχεται από το λοφίσκο και γεμάτος ικανοποίηση πλησιάζει την έκλεκτή της καρδιάς του.

Στό μεταξύ αυτό, επάνω στον λοφίσκο ανέρχεται ένας άλλος άρσενικός τσαλαπετεινός, ο όποιος αρχίζει και εκείνος να χορεύει με τον ίδιο σκοπό: για την απόκτηση δηλαδή συζύγου.

ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΕΣ... ΣΤΟΜΑΧΙΚΕΣ

Οι σαλαμάνδρες υπάρχουν ακόμη στην Ίαπωνία, αλλά έκφυλισμένες. Είναι τεραστίων διαστάσεων, και σπανιότητες σήμερα. Οι σαλαμάνδρες αυτές, είναι θαυμάσιο... στομαχικό. Οι φαρμακοποιοί της Ίαπωνίας που τις έχουν σε μεγάλη υπόληψη, τις ξηραίνουν, τις κοπανίζουν και τις δίνουν υπό μορφήν λεπτοτάτης σκόνης για τις στομαχικές παθήσεις. Επίσης χρησιμοποιούν την κοπανιστή αυτή σαλαμάνδρα και για τις αρρώστειες των νεφρών και της χολής. Την δίνουν με μικρές κουταλιές και με λίγο νερό.

Κι' είναι το φάρμακο αυτό άλάνθαστο, λένε οι Γιαπωνέζοι.

ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ

Στις Ίνδιες άλλοτε χρησιμοποιούσαν ως δήμιο έναν ελέφαντα. Γονάτιζαν τον κατάδικο πάνω σε μια πέτρα και ο ελέφας του έλυνε το κεφάλι με ένα πάτημα του όγκώδους ποδιού του.

PANTEBOY ME TO ΘΑΝΑΤΟ

«Σας καλώ απόψε να παρευρεθείτε σ' έναν μυστηριώδη φόνο, που θα γίνει στο καμπαρέ του «Μαύρου Γάτου» ακριβώς τα μεσάνυχτα».

Το παράξενο αυτό σημείωμα που είχε λάβει ο αστυνομικός Σκώτ, ξέφερε την υπογραφή: «Ντόμινικ Τσίνκ». Ο Νταϊντ Σκώτ, δίπλωσε το σημείωμα και το έβαλε στην τσέπη του.

Στα χείλη του φάνηκε ένα αίνιγματικό χαμόγελο. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αυτός, που του είχε στείλει το σημείωμα ήταν ο περιβόητος Ντόμινικ Τσίνκ, ο ασύλληπτος κακούργος τον οποίο γνώριζε πολύ καλά ο αστυνομικός.

Όποτε ο Τσίνκ ετοιμαζόταν να κάμει ένα νέο έγκλημα το ίδιο εκείνο θράσυ! Και όπως πάντα είχε το θράσος να προκαλή τους αστυνομικούς. Ο Τσίνκ ήταν ένας από τους πιο επικινδύνους κακούργους. Μά ο Νταϊντ Σκώτ δεν δίστασε στιγμή.

Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα λοιπόν έμπαινε στο καμπαρέ του «Μαύρου Γάτου» που ήταν γεμάτο έκλεκτο κόσμο, γιατί επρόκειτο να ντεμπούταρει η νέα χορεύτρια Σάρα...

Ο Νταϊντ Σκώτ, αγνώριστος, με την ψεύτικη γενειάδα, που φορούσε κάθισε σε μια γωνία απ' όπου μπορούσε να βλέπει ολόκληρη την αίθουσα. Σέ λίγο η χορεύτρια Σάρα εμφανίστηκε τυλιγμένη μ' ένα λεπτό μόνο πέπλο. Το πλήθος των θεατών ξέσπασε σε σέ άκράτητα χειροκροτήματα. Ξαφνικά τα φώτα της αίθουσας έσβυσαν κι' οι προβολείς φώτισαν το κυκλικό ταρσέ, όπου η ημίγυμνη χορεύτρια άρχισε να χορεύει.

Δεν πέρασαν πολλά λεπτά. Ο αστυνομικός, που σ' όλο αυτό το διάστημα γρυπνούσε, έβγαλε το ρολόι του.

Μεσάνυχτα! Ο χορός της Σάρας τελείωσε. Και ξαφνικά ακούστηκε ένας πυροβολισμός.

Επακολούθησε μια κραυγή πόνου κι' ένας από τους θεατές της πρώτης σείρας τινάχθηκε όρθιος, έκαμε σαν μεθυσμένος μερικά βήματα και σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Δίπλα του οι κατάπληκτοι θεαταί είδαν να πέφτουν, χωρίς κανείς να ξέρη από που, ένα περιστροφικό κι' ένα ζευγάρι γάντια... Ο δολοφόνος είχε φροντίσει να μην αφήσει δακτυλικά αποτυπώματα...

Την ίδια στιγμή έσβυσαν ξαφνικά και οι προβολείς κι' η αίθουσα βυθίστηκε ολότελα στο σκοτάδι. Επακολούθησε τότε απερίγραπτος πανικός μεταξύ του πλήθους των θεατών.

Ο Νταϊντ Σκώτ παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλε για να φτάσει προς το μέρος των προβολέων, απ' όπου του είχε φανη ότι είχαν πυροβολήσει, δεν τ' κατάφερε. Το πλήθος τον παρέσυρε προς την έξοδο.

Όταν τέλος όλοι οι θεαταί βγήκαν από το καμπαρέ κι' η αστυνομία κατέφθασε επί τόπου, ο Νταϊντ Σκώτ μπήκε πάλι μέσα στην αίθουσα.

Δεν ήταν πια κανείς μέσα, εκτός των αστυνομικών με τα ηλεκτρικά φανάρια τους και του νεκρού που έμενε ξαπλωμένος επάνω στο παρκέ.

Ο Νταϊντ Σκώτ πλησίασε και κύταξε το πρόσωπο του δυστυχισμένου αυτού.

Την ίδια στιγμή ο αστυνόμος της περιφέρειας που ήταν σκυμμένος επάνω από το πτώμα σήκωσε το κεφάλι του και του φώναξε:

—Ω! σείς είσθε; Νταϊντ! Κι' εγώ νόμισα...

Κι' έδειξε το νεκρό.

Ο Νταϊντ Σκώτ είδε ότι ο άνθρωπος που είχε δολοφονηθεί του έμοιαζε καταπληκτικά...

Δεν υπήρχε λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι ο άνθρωπος αυτός είχε δολοφονηθεί κατά λάθος, επειδή έμοιαζε μαζί του και ότι ο Ντόμινικ Τσίνκ

είχε σκοπό να σκοτώσει απτόν τον Ίδιο, τον παλιό έχθρό του Νταϊνθ Σκώτ!

‘Αλλά τι είχε γίνει ο δολοφόνος; ‘Αλλά ούτε η χορεύτρια είχε δγῆ από την πόρτα της εξέδου, μαζί με τον άλλο κόσμο.

Και όμως είχε γίνει κι’ αυτή άφαν-τη, χωρίς ν’ αφήσει κανένα ίχνος.

‘Ο Νταϊνθ Σκώτ είχε προλάβει μά-λιστα να διακρίνει ότι μόλις έτελειώ-σε το χορό της, είχε άποτραβηχθῆ πρόσ την πλευρά των προβολέων.

‘Ο άστυνομικός άφησε τους συνα-δέλφους του να εξετάζουν το πτώμα και προχώρησε μόνος του προς το άθος της αίθουσας, στην πλευρά των προβολέων, την όποία άρχισε να έπιθεωρή με τη βοήθεια του ήλεκτρι-κού του φανού.

Δέν έφαινετο καμμία διέξοδος από το μέρος εκείνο και η έξαφάνισις της χορεύτριας μαζί ίσως με τον Ντόμι-νικ Τσίνκ — γιατί δέν έμενε καμμία άμφιβολία στον Νταϊνθ ότι αυτός ή-ταν ο δολοφόνος — παρουσιαζόταν έντελώς μυστηριώδης.

Έντελώς τυχαίως καθώς ψηλαφού-σε τον τοίχο, ο Σκώτ έννοιωσε ένα έ-λατήριο να ύποχωρή και είδε μια μυ-στική πόρτα ν’ άνοιγει στον τοίχο. Χωρίς να χάσει καιρό, κρατώντας με το ένα χέρι του το ήλεκτρικό φανάρι και με το άλλο το περιστροφό του, έπροχώρησε μέσα στο στενό διάδρο-μο που άνοιγόταν έμπρός του.

Ένοιωσε τον άέρα να γίνεται ύ-γρός και κατάλαβε ότι ο διάδρομος αυτός ώδηγούσε προς τη θάλασσα. Είχε φτάσει τώρα σ’ ένα σημείο που ο διάδρομος πλάτανε και σχημάτιζε ένα είδος στοάς σκαμμένης μέσα στο βράχο, όταν έξαφνα ένα δυνατό χτύ-πημα στο κεφάλι που κάποιος του το είχε δώσει από πίσω, τον έριξε κά-τω άναίσθητο.

‘Όταν κατόπιν συνήλθε είδε ότι ή-ταν δεμένος γερά πάνω σε μια καρέ-κλα, μέσα στην ύπόγεια εκείνη στοά που κατέληγε προς τη θάλασσα. Εί-χε ξημερώσει πιά και καθώς σήκωσε τα μάτια του ο Νταϊνθ Σκώτ, είδε ά-πέναντί του να στέκεται ο Ντόμινικ Τσίνκ.

‘Ο δολοφόνος είχε μια έκφρασι βριάμβου στο πρόσωπό του. Κυττά-

ζοντας με περιφρόνησι τον αίχμαλω-τό του, είπε :

—Γλύτωσε φτηνά μέσα στο κα-μπαρέ. Σκοτώθηκε ο άλλος αντί για σένα... ‘Αλλά τώρα δέν θα γλυτώσης, αν δέν μου μαρτυρήσης άμέσως ποιός άλλος είδε το μυστικό της κρυφής πόρτας, άπ’ την όποία έφθασες έδω.

‘Ο άστυνομικός τον κύτταξε κατά-ματα, χωρίς να άπαντήσει.

—Θά μετρήσω ως τα τρία! έξακο-λούθησε με άπειλητικό τόνο ο κακούρ-γος. ‘Αν δέν άπαντήσης, σου τινάζω τα μυαλά στον άέρα.

Και έβγαλε το περιστροφό του.

‘Ο κακούργος σήκωσε το περιστρο-φό του και σκόπευσε.

‘Ενας πυροβολισμός άκούσθηκε.

Και ο Νταϊνθ Σκώτ που είχε πιστέ-ψει ότι έφθασε το τέλος του, είδε κα-τάπληκτος τον Ντόμινικ Τσίνκ να κλο-νίζεται και να πέφτει.

‘Από το άθος της στοάς φάνηκε μια γυναίκα που κρατούσε στο χέρι της ένα περιστροφό που έκάπνιζε.

‘Ηταν η χορεύτρια του ‘Μαύρου Γάτου.

—Μου άρεσαν πάντοτε τα άστυνομι-κά διηγήματα, είπε καθώς έλυγε τον άστυνομικό που δέν είχε συνέλθῆ ά-κόμα από την έκπλησί του. ‘Αλλά δέν πίστευα ότι τόσο γρήγορα θα μου παρουσιαζόταν η εύκαιρία να συνερ-γασθώ μ’ έναν γνήσιο άστυνομικό.

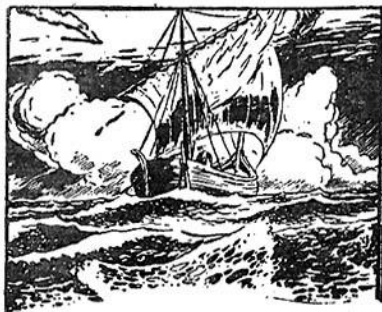
—Μά... ο άνθρωπος αυτός ρώτησε ο Νταϊνθ, δέν ήταν... φίλος σας;

—‘Όχι, ήξερα ότι ήτανε κακούργος και προσποιήθηκε την φίλη του, για να μπορέσω να τον συλλάβω μόνη μου. ‘Ηταν τόσο σκληρός μαζί μου!

‘Ισως όμως να μη το κατάρθωνα και γι’ αυτό σάς εύχαριστώ που σπεύσα-τε να με βοηθήσετε.

—Είσαστε πολύ καλή... μου σώσα-τε τη ζωή, ψιθύρισε συγκινημένος έ-κείνος.

.....
‘Επειτα από δύο μήνες έγιναν οι γάμοι του άστυνομικού Νταϊνθ Σκώτ με την πρώην χορεύτρια Σάρα. Την ίδια μέρα ο κακούργος Ντόμινικ Τσίνκ, που είχε πληγωθῆ μόνον από τη σφαίρα της Σάρας, έβγαине από το νοσοκομείο για να κλεισθῆ στο κελλί της φυλακής του, περιμένοντας πιά την καταδίκη του, το θάνατο.

ΤΡΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Τρεις νέοι ο Μηχανέας - Μηχαλάκης, ο Μπάστος και ο Λιμαδόρος αποφασίζουν να φύγουν κρυφά για την 'Αφρική. Πώς να φύγουν; Νοικιάζουν μία μεγάλη θάρκα στο Τουρκολίμανο, την επιδιόρθωσαν, έβαλαν πανιά και ένα μοτεράκι. Έτσι παραμονή της Παναγίας συναντήθηκαν σ' ένα καφενεδάκι της Πλάκας κι' από κεί ξεκίνησαν μέσα από τα στενά. Σιωπηλοί, λυπημένοι προχωρούν. Θά ξφευγαν τὸ θράδυ εκείνο πρὸς τὸ ἀγνωστον.

Τώρα βαστοῦσαν στὰ χέρια τους ἀπὸ ἓνα βαλιτσάκι πὺν περιεῖχε ἐσώρουχα καὶ ἀπὸ ἓνα ἀδιάδροχο. Σιωπηλοὶ καὶ συγκινημένοι προχωροῦσαν.

Ἐφθασαν μπροστὰ σὲ μιὰ ἐκκλησίᾳ. Ἀκούμπησαν σὲ μιὰ γωνιά τῆς βαλιτσούλες τους καὶ προχώρησαν. Ἦταν παραμονή της Παναγίας. Κόσμος μπενόδγαινε στὴν ἐκκλησίᾳ νὰ προσκυνήσῃ τὴν Παναγία τῆς Χαμηλοβλεποῦσα.

Ἐνας παπαῖς κουβέντιαζε σὲ μιὰ γωνιά μ' ἓναν ἐπίτροπο. Ὁ Μηχανέας τὸν ἐπλησίασε :

— Παπαῖ μου, θέλομε τὴν εὐχή σου. Ἀπόψε φεύγομε γὰ μακρινὸ ταξίδι. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πὺν ταξιδεύομε, καὶ θέλομε νὰ φύγωμε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας.

Ὁ παπαῖς ἔρριξε μιὰ στοργικὴ ματιά στοὺς τρεῖς νέους, καὶ δίχως νὰ πῇ τίποτε ἐμπήκε στὸ ἱερὸ, ἐφόρεσε τὰ ἄμφια του καὶ τοὺς ἔγνεψε νὰ πλησιάσουν κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς τρισυπόστατης ἐκκλησίας. Οἱ τρεῖς φίλοι ἦσαν πλησίασαν καὶ γονάτισαν μπροστὰ στὸν ἱερέα ἀντίκρισαν τὴ γλυκεῖα

μορφὴ τῆς Παναγίας.

Ἡ ματιά της τοὺς ἔδινε θάρρος. Γονάτισαν. Ἐνοίωσαν νὰ χαϊδεύῃ τὰ κεφάλια τους τὸ ἱερὸ ἄμφιο τοῦ ἱερέως. Ἀκούσαν τὸ στόμα του νὰ προφέρει ψιθυριστὰ διάφορες εὐχές.

Ὅταν ὁ παπαῖς τοὺς ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοὺς ἐσήκωσε, εἶδε τὰ μάτια τους βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Τὰ μᾶτια τοῦ παπαῖς ἐδάκρυσαν κι' αὐτὰ καὶ τοὺς εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή :

— Ἐχω κι' ἐγὼ ἓνα γυιὸ στὰ ξένα. Εἰσέκεται κάπου ἐκεῖ στὸ Ἀλγέρι ἢ στὸ Τούνεζι, δὲν ξαίρω. Ἐχετε τὴν εὐχή μου. Ἐχετε τὴν εὐχή τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας! Ἡ ἡμέρα ἡ αὐριανὴ βοήθειά σας! Κι' ἂν δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ συναντήσετε τὸ γυιὸ μου, τὸ Δημητράκη μου, — Δημήτρης Καλλίνικος λέγεται — νὰ τοῦ πῇτε ὅτι δὲν τὸν ἔχασα, κι' ἂς ἔφυγε κρυφά, κι' ἂς μὴ μὲ ἐρώτησε, τὸν θυμάμαι μὲ ἀγάπη καὶ ὅλο τοῦ στέλνω τὴν εὐχή μου. Πηγαίνετε στὸ καλὸ, κι' ἡ Παναγία ἡ Μεγαλόχαρη βοήθειά σας.

Τὸ θέαμα ἦταν συγκινητικώτατο!

Ὁ παπαῖς σκαύπισε τὰ μάτια του καὶ τοὺς χαϊρέτησε μὲ ἐγκάρδια χειραψία.

Οἱ τρεῖς νέοι ἐφίλησαν τὸ χέρι του, ἐφίλησαν τὸ σταυρὸ καὶ τὴν Παναγία, ἄναψαν ἀκόμη ἓνα κεράκι κι' ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟΝ

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα δέκα. Τὸ φεγγάρι εἶχε σηκωθῇ ψηλά. Ἦταν ὁλόγειμο. καμαρωτῶ.

Γύρω τριγύρω στὸ Τουρκολίμανο ἡ ἀκτὴ ἦταν φωτισμένη. Ἐνας φανογράφος

φος άκουμπισμένους σέ κάποιο τραπέζιακι ταβέρνας στρίγγλιζε μέσα στή μακρυλή σιωπή.

Ξαφνικά άκούστηκε μιιά θαθεία φωνή :

—“Ετοιμοι;! Σηκώνω άγκυρα!

—“Ετοιμοι! είπαν οί άλλοι δύο!

“Εκσαν και οί τρείς τόν σταυρο τους. Ο Λιμαδόρος έβαλε μπρός τή μηχανή, και ή θάρκα άρχισε νά ξεφεύγει άπό τά νερά τής.

—Βρέ παιδιά, είπε ό Λιμαδόρος, ξεχάσαμε νά δώσωμε ένα όνομα στό πλοίο μας.

—“Ελλάς! είπαν και οί τρείς μαζί.

—“Ελλάς! ψιθύρισε ό Λιμαδόρος. “Όταν πιάσουμε στεριά νά γράψωμε τόνονα επάνω στό πλοίο.

“Η «Ελλάς» προχωρούσε, προχωρούσε, ώς πού έξηφανίσθη μέσα στό άπειρο τής θάλασσας.

Οί τρείς τολμηροί νέοι είχαν κατορθώσει νά έπιτύχουν τόν πρώτο μέρος τού σχεδίου των. Τώρα προχωρούσαν πρós τόν “Αγνωστον!

“Επ’ ένα όλόκληρο μήνα προχωρούσαν πότε μέ τά πανιά, πότε μέ τά κουπιά και σπάνια μέ τή βενζίνη. Είχαν κάμη όλη τή διαδρομή, πηγαίνοντας πάντοτε δίπλα και κοντά στην ξηρά, τήν άνατολική άκτή τής Πελοποννήσου.

Τίς σκοτεινές νύχτες, δίχως φεγγάρι προτιμούσαν νά θγαίνουν στή στεριά, νά ξεμουδιάζουν λιγάκι, νά πίνουν λίγο δροσερό νερό άπό καμμιιά πηγή, ή νά προμηθεύονται κανένα όπωρικό άπό κανένα εκεί κοντά χωριό.

Μιά μέρα τούς συνάντησε ένας χωροφύλακας τήν ώρα πού δέσαν τή θάρκα τους σ’ ένα λιμανάκι κοντά σ’ ένα ψαράδικο χωριουδάκι.

—Τι είσθε σείς; τούς έρώτησε.

—Λόρδοι! άπάντησε ό Μηχανέας.

“Ο χωροφύλακας άρχισε νά γελά μαζί τους, άλλα και πάλι δέν μπορούσε νά καταλάβη τι γύρευαν οί τρείς αύτοί νέοι στην περιφέρειά του.

—“Από πού έρχόσαστε; τούς ξαναρωτά.

—“Από τήν “Αμερική!

—“Αφήςτε τ’ άστεία, γιατί σάς πηγαίνω μέσα.

—“Αν είναι νά μάς πās μέσα, κύρ χωροφύλακα, καλλίτερα νά μείνωμε έξω!

—Λοιπόν... λέγετε τι είσθε και πό-

θει έρχεσθε.

—Καλλίτεχναι τής Δραματικής και Λυρικής Σκηνής, έρχόμεθα έξ “Αθηνών και κάνομε τόν γύρο τής Πελοποννήσου μέ τόν βενζινόπλοίο μας.

“Ο χωροφύλακας πρώτη φορά έδλεπε καλλίτεχνας ήθοποιους νά διαθέτουν βενζινόπλοιο, πάντως έρώτησε διστακτικά :

—Κι’ ήρθατε... έδώ στό χωριό νά δώσετε παράστασι ;

—Και γιατί όχι ;

“Ο Λιμαδόρος εκύτταξε τώρα τόν Μπάσο, και οί δύο μαζί τόν Μηχανέα. Τι παράστασι θα έδιναν ;

“Ο Μηχανέας συνεπλήρωσε :

—Και έλπίζομε, κύριε χωροφύλακα νά μάς υποστηρίξετε.

—“Ότι μπορώ νά κάμω, θα τόν κάμω, βρέ παιδιά... άλλα έδώ οί χωριάτες είναι λίγοι και χρήματα δέν διαθέτουν γιά παραστάσεις.

—Μπά... μή σέ νοιάζει, κύρ χωροφύλακα. Τράβα μπρός, πές τους ότι κατέφθασεν έξ “Αθηνών θιάσος ποικιλιών, και σέ λίγο έρχόμαστε κι’ έμείς μέ τά σύνεργα.

“Ο χωροφύλακας κατενθουσιασμένος έσπευσε νά άπομακρυνθώ. “Όταν όμως έμειναν μόνοι, έρώτησαν τόν Μηχανέα :

—Και τώρα ;

—Τι τώρα... “Η ζωή χρειάζεται ποι-κιλίες. Τόν ταξίδι μας πρέπει νάρχισή προσοδοφόρο. “Αφήστε με έμένα νά τά κανονίσω και μη σάς νοιάζει.

Πράγματι, έπειτα άπό μιιά ώρα, όταν οί τρείς νέοι έφθασαν στή μικρή πλατεία τού χωριού, βρήκαν τόν χωριό άνάστατο κι’ έτοιμο νά τούς υποδεχθώ. Ο χωροφύλακας είχε κάνει καλά τή δουλειά του.

“Ο Λιμαδόρος έκαμε τόν ταμεία άνευ είσηγερών. Μάζευε αύγά, ψωμί, όπωρικά, χρήματα... ότι τού έδιναν. “Ο δέ Μπάσος άνεβασιμένος σέ μιιά πρόχειρη εξέδρα έπαιζε μέ τήν κιθάρα του, όλα τά τελευταία τραγουδάκια. Στό τραγούδι τόν συνόδευε και ό Μηχανέας, ό όποιος είχε ώραία φωνή.

Τέλος, γιά μιιά στιγμή ό Μηχανέας έξηφανίσθη μέ τή νυστηριώδη βαλαιοσύλα του μέσα σ’ ένα κουρείο τής πλατείας, και ένεφανίσθη μεταμφιεσμένος σέ φακίρη, βαστούσε ένα ξυλάρáκι και τή βαλαιοσύλα. Τόσον οί χω-

ρικοί όσο και οι δυο φίλοι του έμειναν κατάπληκτοι με τὰ ταχυδακτυλουργικά του παιχνίδια.

Οι χωρικοί έμειναν κατενθουσιασμένοι και τὸ θράδυ εκείνο τοὺς φιλοξένησαν σ' ένα πλουσιόσιπτο. Τὴν επομένη τὴν αὐγὴ ξεκίνησαν πάλι γιὰ τὸ άγνωστον.

Μ' αὐτὸ τὸ έξυπνο κόλπο τῶν καλλιτεχνῶν επέρασαν ὅλη τὴν ἀκτὴ καὶ μάχευαν πολλὰ τρόφιμα καὶ πολλὰ χρήματα. Ὡς πού μιὰ μέρα έφθασαν στὸ τελευταῖο σημεῖο τῆς Πελοποννήσου τὸν Κάβο Μαλέα.

Γυρμένοι καὶ οἱ τρεῖς τοὺς ἐπάνω σ' ένα ναυτικὸ χάρτη, ἐκύτταζαν τώρα τὸ διάστημα πού τοὺς χώριζε ἀπὸ τὸν Κάβο Μαλέα στὴν ἀπέναντι ἀκτὴ τῆς Ἀφρικῆς. Δὲν εἶχαν πιά στεριά-στεριά νὰ πηγαίνουν, ἡ θάλασσα ξανοιγόταν άγνωστὴ μπροστὰ τοὺς. Κι' ἂν τοὺς ἐπιανε καμμιά φορτοῦνα πῶς θὰ τὰ ἐβγαίνουν πέρα με τὸ... ὑπερωκεανειο τοὺς, ὅπως ὀνόμαζαν τὴ βαρκοῦλά τους ;

Εὐτυχῶς, εἶχαν ἐφοδιασθῇ ἀρκετὴ βενζίνη.

—Ὀλοταχῶς πρὸς τὸ Ἄγνωστον ! ἐφώναξε ὁ Λιμαδόρος.

Καὶ γρήγορα νὰ συναντήσουμε καὶ Ἀγρίους, εἶπε ὁ Μπάσος.

Ὁ Μηχανέας καθόταν τώρα συλλογισμένος σὲ μιὰν ἄκρη. Ἐνόσω ἦταν στὴν ξηρὰ τὰ κατάρφερνε, στὸ ἀνοικτὸ ὁμῶς πέλταγος δὲν χωροῦσε καμμιά... μηχανή, χρειαζόταν μονάχα ψυχραιμία.

Νύχτωσε. Τὸ βενζινόπλοιο τοὺς ἡ «Ἑλλάς» προχωροῦσε ἀνάμεσα σὲ θάλασσα καὶ οὐρανὸ. Καὶ ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ φυσᾷ, ἡ θάλασσα νὰ ταράζεται, τὰ κύματα νὰ ὑψώνονται.

—Κουράγιο, καπετάνιο ! φώναξε ὁ Μπάσος, με τὴ βαθεῖα φωνή του.

—Τὸ... ὑπερωκεανειο κάνει νερά, φώναξε ὁ Λιμαδόρος.

—Πάρε ἓνα τενεκὲ καὶ θγάλε τα.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν κατὰμαυρος.

—Κανείς μας νὰ μὴν κοιμηθῇ ἀπόψε ὥς πού νὰ ξημερώσει, εἶπε ὁ Λιμαδόρος.

Ἐμειναν σύμφωνοι, νὰ ξαγρυπνήσουν καὶ οἱ τρεῖς. Ἡ θάλασσα ὁμῶς ὅσο πήγαινε άγριέιτε περισσότερο. Ὅλη ἐκείνη ἡ νύχτα πέρασε πολὺ κοπιαστικά γιὰ τοὺς τρεῖς νέους. Ἦταν ἡ πρῶ-

τὴ δυσχέρεια πού συναντοῦσαν. Ἀλλὰ... τὸ πιὸ χειρότερο ἦταν πού δὲν ἤξεραν καὶ πού βρισκόντουσαν διότι τὰ κύματα τοὺς ἔκαμαν νὰ χάσουν τὸν ἴσιο δρόμο.

—Ποὺ βρισκόμαστε καπετάνιο ; ρώτησε ὁ Μπάσος τὸ Λιμαδόρο, ἐνῶ ὁ Μηχανέας εἶχε πλαγιαίσει νὰ κοιμηθῇ.

—Στὴ θάλασσα.

—Αὐτὸ τὸ ξέρω, ἀλλὰ πού ;

Ὁ Λιμαδόρος ἔδειξε στὸ βάθος ἔνα μαῦρο σημεῖο, κι' ἐφώναξε :

—Πλοῖον ἐν ὄψει ! Προσοχή !

Πλησιάζει μεσημέρι καὶ ἡ θάλασσα δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἡρεμήσει.

Τὰ μάτια τοὺς διαρκῶς ἀτένιζαν τὸ πλοῖο πού πλησίαζε. Ἦταν ἓνα μεγάλο σκάφος ἐμπορικὸ με Γαλλικὴ σημαία.

Θὰ εἶχε φθάσει σὲ ἀπάστασι ἑκατὸ μέτρων, ὅταν τὸ εἶδαν νὰ ἀνακόπτη τὸ δρόμο του, καὶ μερικοὺς ναῦτες νὰ τοὺς κυττάζουν περίεργα με κυάλια.

Ξαφνικὰ, ἐμίλησε ὁ Μηχανέας.

—Ἀπάνω τοὺς, Λιμαδόρε !

—Γιατί ;

—Τὶ σὲ νοιάζει...

—Καμμιά μηχανὴ θὰ στήση πάλι ὁ Μηχανέας.

Ὁ Λιμαδόρος ἐγύρισε τὸ τιμόνι καὶ σὲ λίγο ἡ «Ἑλλάς» ἐπλεύριζε σχεδὸν τὸ μεγάλο πλοῖο.

Ὁ καπετάνιος τοῦ πλοίου, μ' ἓνα τηλεδόα, ἄρχισε νὰ τοὺς φωνάζει γαλλικά :

—Ποὺ πηγαίνετε, θὰ πνιγῇτε.

Ὁ Μηχανέας πού ἤξερε μερικὰ γαλλικά, τοῦ ἀπάντησε :

—Δὲν φοβόμαστε, εἴμεθα τρομεροὶ θαλασσοπόροι, παιδιὰ τοῦ ξακουστοῦ Ὀδυσσεῦς.

Ὁ καπετάνιος ἐγέλασε, καὶ τοὺς εἶπε :

—Μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω καμμιά βοήθεια ;

—Εἶσθε πολὺ εὐγενής... Ρίχτε μας πίσω ἀπὸ τὴ πρύμνη τοῦ καραβιοῦ σας ἓνα σκοινί.

Ὁ καπετάνιος κατάλαβε. Διέταξε καὶ ἀμόλησαν ἓνα χοντρὸ σκοινί. Ὁ Λιμαδόρος ἔκαμε τὴ βόλτα του πρὸς τὰ πίσω καὶ ὁ Μπάσος ἄρπαξε τὸ σκοινί. Ὁ Μηχανέας τὸ ἔδεσε σφιχτὰ στὴν πλώρη τοῦ βενζινόπλοιου καὶ ξάπλωσε.

Τὸ ἐμπορικὸ σκάφος ξεκίνησε τώρα

για τὸν προορισμό του.

—Ποῦ πάμε; ρώτησε ὁ Μπάσος.

—Πάμε στὸ ἄγνωστο, μὲ βάρκα τὴν ἐλπίδα...

—Ταξίδι τζάμπα. Οἰκονομία δεν-ζίνης. Σὲ σίγουρο λιμάνι. Βάλαμε πι-λότο στὸ ὑπερωκεανειό μας.

Ἐγέλασαν μὲ τὴ μηχανὴ τοῦ Μηχανέα καὶ ξάπλωσαν νὰ κοιμηθοῦν γιατί εἶχαν ἓνα μερόνυχτο αὐπνοὶ ποὺ πάλαιαν μὲ τὰ κύματα.

Πόσο κοιμήθηκαν ὅμως; Οὔτε κι' αὐτοὶ μπορούσαν νὰ τὸ ξέρουν, ὅταν ἐξύπνησαν εἶδαν τριγύρω τους τὴ θάλασσα γαλήνια, τὴ βάρκα τους ἤρεμα νὰ λικνίζεται, κι' αὐτοὶ μόνοι κι' ἔρημοι στὴ μέση τῆς θάλασσας. Ὁ καπετάνιος τοῦ μεγάλου σκάφους μόλις εἶδε ὅτι ἤρέμησε ἡ θάλασσα καὶ

ὅτι βρισκόντουσαν κοντὰ σὲ ξηρὰ, ἔκοψε τὸ σκοινὶ καὶ τοὺς παράτησε.

—Καὶ τώρα;

—Τώρα ἀρχίζει ἡ περιπέτεια δρὲ Μπάσο...

—Δὲν ξέρομε οὔτε πόσες μέρες ταξιδεύομε. Πάντως ἀπὸ τὴν πείνα ποὺ ἔχω φαίνεται νὰ εἶναι τρεῖς μέρες. Οὔτε ποῦ βρισκόμαστε... Οὔτε ποῦ νὰ τραβήξουμε.

—Ὅσο γιὰ τοῦ νὰ τραβήξουμε, τὸ ξέρομε παιδιὰ, εἶπε ὁ Λιμαδόρος. Τὸ μπουσουλὰ μας εἰς ἐνέργειαν πρὸς Νότον. Ἐξ ἄλλου κάτι βλέπω στὸ δάφος σὰν σκιά. Κάποια ἀκτὴ θὰ εἶναι ἐδῶ κοντὰ.

—Ἐμπρός, λοιπὸν, γιὰ τὴ μεγάλη περιπέτεια!

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΡΙΦ

Ὁ Μηχανέας, ὁ Μπάσος καὶ ὁ Λιμαδόρος, οἱ τρεῖς αὐτοὶ τολμηροὶ ἰε-οὶ (1) καθισμένοι στὴ θέση τους, πᾶνω στὸ βενζινόπλοιο «Ἑλλάς» ἔβλεπαν μὲ ἀγωνία τώρα τὴν ἀπέναντι ἀκτὴ ποὺ ἄρχιζε νὰ διαφαίνεται καθάρωτα.

Ἡ μηχανὴ τοῦ πλοίου ἐδούλευε καλά, χάρις στὶς περιποιήσεις τοῦ Λιμαδόρου, ἀλλὰ ὁ ἥλιος ἔκαιε κάπως ἀλλιώτικα.

—Μηχανέα, εἶπε ὁ Μπάσος δὲν σοὺ φαίνεται πὼς φθάσαμε κάπως γρήγορα στὴν Ἀφρική.

—Δὲν σοὺ φτάνει ἓνας μῆνας ταξίδι, ρὲ Μπάσο. Ἐγὼ ἀνυπομονῶ νὰ δῶ Ἀγριο.

—Ἀγριο; Ἀπὸ ἀγρίου θ' ἀρχί-σωμε;

—Μὰ δὲν ἔχεις ἀκούσει ὅτι κάνει ζέστη τρομερὴ στὴ χώρα τῶν Ἀγρίων;

—Ναὶ, ἀλλά...

—Τὶ ἀλλὰ καὶ ξαλλὰ, φύγαμε γιὰ περιπέτεια, ναὶ ἢ ὄχι;

—Δὲν σοὺ λέω...

—Δὲν ἀφήνετε τὴν κουβέντα, ἐφώ-ναξε ἀπὸ τὸ τιμόνι ὁ Λιμαδόρος, καὶ

βάλετε τίποτα στὸ κεφάλι σας, μὴν πάθετε καμμιὰ ἡλίασι...

Ὁ Λιμαδόρος εἶχε δίκιο. Ὁ ἥλιος παρ' ὅλο ποῦ ἦταν ἀκόμη πρωινὸς ἄρχισε νὰ καίη δυνατὰ.

—Ἐτοίμασε καὶ τὸ πρόγευμα Μπάσο.

—Ἀμέσως! Τίποτ' ἄλλο, καπετάνιε;

—Ὁχι, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἴμαστε χορτάτοι...

—Γιατί;

—Γιὰ νὰ κάνωμε καλλίτερη ἐντύπω-σι στοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ συναντή-σωμε.

—Καὶ πότε ὑπολογίζεις, καπετάν Λιμαδόρε;

—Σὲ τρεῖς, τέσσερις ὥρες.

—Τότε πρέπει νὰ φροντίσωμε καὶ διὰ τὴν ἀμφίεσιν, ξύρισμα καὶ λοι-πά...

—Ἀναμφιδόλως.

Τὸ βενζινόπλοιο διέσχιζε τὰ νερὰ μὲ ταχύτητα. Τὰ ἀπέναντι βουνὰ ἔρ-χισαν νὰ διακρίνονται καθαρὰ, ἀλλὰ οὔτε πόλεις διακρίνετο, οὔτε ἀκτὴ ἀμ-μώδης.

—Πάνω σὲ βράχια πᾶμε.

—Καλλίτερα... Θὰ κάνωμε τὸ γύρο γιὰ νὰ μὴν τοὺς ξαφνιασῶμε.

—Ποιούς;

—Ξέρω γώ; Αὐτοὺς ποὺ θὰ δροῦμε. Τοὺς πρώτους ἀνθρώπους στὴ γῆ!

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς τεῦχος)
10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, ΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑ-ΣΚΕΥΗ.

(1) Τὸ πρῶτον μέρος αὐτῆς τῆς ἱ-στορίας θὰ βρῆτε στὸ 1ον τεῦχος ποὺ ἐκυκλοφόρησε: ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ: Γερανίου, 45.

ΠΩΣ ΝΑ ΜΑΝΤΕΥΕΤΕ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Συνεχίζουμε τις επισημάνσεις των αριθμών, γι' αυτό σας είναι απαραίτητο να διαβάσετε στο προηγούμενο τεύχος τους άλλους αριθμούς: Καί στο προσεχές τεύχος θα δρῆτε τὸ τέλος καὶ παραδείγματα νὰ μαντεύετε τὸ χαρακτήρα ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ὁ ἀριθμὸς 6 σημαίνει: ἀγάπη γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ γιὰ τὴν οἰκογένεια, τάση προστασίας, δικαιοσύνη, ἰδεαλισμὸ, σταθερότητα χαρκτηρὸς, ἐνῶ ὡς ἀρνητικὸς φανερώνεται: Τύραννο εἰς τὴν οἰκογένειά του καὶ ἀνθρώπο πού ἀναμιγνύεται στὰ ξένα συμφέροντα, κυνικὸ, ἐγωϊστὴ, βάρβαρο.

Ὁ ἀριθμὸς 7 δεικνύει: αἰσιοδοξία, ἐπιστημονικὸ πνεῦμα, πίστι, γκάδι σ' αὐτόν, εὐστροφία πνεύματος, σιωπή. Ἄν δὲ εἶναι ἀρνητικὸς σημαίνει: ψυχρότητα, νευρικὴ ἀνησυχία, κακεντρέχεια, δεισιδαιμονία, τάση πρὸς τὸν ἀλκοολισμό καὶ τὴν κλοπή.

Ὁ ἀριθμὸς 11 σημαίνει: τυχία, δύναμη, κυριαρχία, ὀργανωτικὸ πνεῦμα, αὐτοπεποίθησι, δύναμη θελήσεως. Ἄν ὅμως εἶναι ἀρνητικὸς τότε δεικνύει: κατάρχησι τῆς πίδιας δυνάμεως, σκληρότητα, ὕλισμὸ, ἔλλειψη ἐλέγχου, διασπορά τῶν ἰδίων δυνάμεων, ἔλλειψη μετριοφροσύνης.

Ὁ ἀριθμὸς 9 δεικνύει: φιλοanthρωπία, ρωμαντισμὸ, καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα, εὐρύτητα ἰδεῶν. Ὅταν δὲ εἶναι ἀρνητικὸς φανερώνεται: ζήλεια, ἀστάθεια, ἀρρωστημένα αἰσθήματα, ἀνηθικότητα, μισανθρωπία.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ Η «ΟΥΣΙΑ» ΤΟΥ

Πρέπει ὅμως νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν καὶ δύο ἄλλους ἀριθμοὺς πού ἔχουν μεγάλη σημασία, ἂν καὶ δὲν ἀντιστοιχοῦν σὲ κανένα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου: 11 καὶ 22.

Ὁ ἀριθμὸς 11 σημαίνει: ἰδεαλισμὸ, πρωτοβουλία πνεύματος, μυστικισμὸ, δημιουργικὸ μυαλὸ, προβλεπτικότητα. Ὅταν δὲ εἶναι ἀρνητικὸς, τότε σημαίνει: ἔλλειψιν ἰδεῶδων, φανατισμὸ, ἀτιμία, ἐλαττώματα, αὐθάδεια.

Ὁ ἀριθμὸς 22 σημαίνει: ἰσχὺν, ἰκανότητα δημιουργίας, διευθύνσεως, βοήθειας. Ὡς ἀρνητικὸς ὅμως φανερώνεται: ματαιοδοξία, ἀδράνεια, μικροπρέπεια, τάση πρὸς τὴν μαύρη μαγεία, πρὸς τὸ ἐγκλημα.

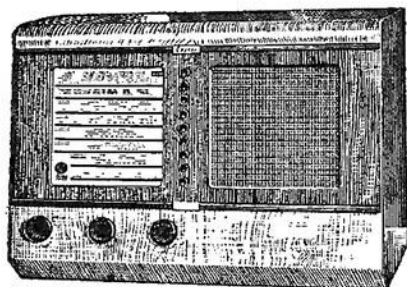
Μ' αὐτὰ τὰ δεδομένα κατέχουμε τοὺς θεμελιώδεις νόμους τῆς ἀριθμολογίας. Ἄς δοκιμάσουμε νὰ τοὺς ἐφαρμόσουμε: Θέλετε νὰ ἀναλύσουμε τὸν χαρακτήρα ἑνὸς ἀτόμου; Κάνουμε μιὰ πράξη πού λέγεται «θεασοφικὴ ἀπλοποίηση». Γράφουμε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμο. Βγάζουμε ἀπὸ τὸ ὄνομα ὅλα τὰ φωνήεντα καὶ σὲ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἀναγράφουμε τὸν ἀντιστοιχόν ἀριθμὸ σύμφωνα μὲ τὸν παραπάνω πίνακα. Προσθέτουμε τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς. Ἄν θὰ ἔχουμε ὡς ἀθροισμα ἕναν ἀριθμὸ μὲ δύο ψηφία (π.χ. 24) τότε προσθέτουμε τὰ δύο αὐτὰ ψηφία (2 καὶ 4 = 6) καὶ ἔτσι ἔχουμε τὴν «οὐσία» τοῦ ὀνόματος.

Κάνουμε τὸ ἴδιο μὲ τὰ φωνήεντα τοῦ ἐπωνύμου καὶ ἔτσι ἔχουμε τὴν «οὐσία» τοῦ ἐπωνύμου.

Ὑστερα προσθέτουμε τὶς δύο «οὐσίες» καὶ ἂν ἔχουμε ἕνα ἀριθμὸ μὲ πολλὰ ψηφία τότε προσθέτουμε καὶ αὐτὰ καὶ ἔτσι θὰ ἔχουμε ἕναν ἀριθμὸ πού συμπεριλαμβάνεται ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 9. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο κατέχουμε τὸν ἀριθμὸ πού ἀντιστοιχεῖ στὴν ἀτομικότητα τοῦ ἐν λόγῳ ἀτόμου, δηλαδὴ τὸν ἀριθμὸ πού φανερώνει τὴν ὑπόστασή του. Ἀμέσως πηγαίνομε νὰ δοῦμε στὸν πίνακα πού ἐξηγεῖ τὸν κάθε ἀριθμὸ.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ διαδικασία διαλέγουμε τὰ σύμφωνα τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου κάνουμε τὶς ἴδιες πράξεις ὅπως καὶ μὲ τὰ φωνήεντα μὲ χρεὶς ὅτου, ἀπὸ πρόσθεσι σὲ πρόσθεσι καταλήγουμε σ' ἕνα καὶ μόνο ψηφίο: Αὐτὸ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐν λόγῳ ἀτόμου.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

COSSOR "ΣΤΑΡ,"

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΕΣ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Ο ΝΕΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

SAVAS - FILM

Θα παρουσιάσει προσεχώς
τὸ ἀριστούργημα

3^{ος} ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΛΙΝΤΑ ΒΑΛΛΙ — ΖΟΖΕΦ ΚΟΤ-
ΤΕΝ, ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

πού θα προβληθῇ
στὸν Κινηματογράφο

Ο κινηματογράφος «ΣΤΑΡ» θα πα-
ρουσιάσῃ ἐφέτος τὶς πρὸ ἐκλεκτῆς
ταινίες τῆς διεθνούς κινηματογραφι-
κῆς παραγωγῆς.

ΕΛΑΒΟΜΕΝ ΛΥΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΤΩΘΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ :

ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ : 'Αλ. Δράκος — Κων. Σμυρναίος — Φ. Βουλι-
σμάς — Ν. Τσουκαλάς — Π. Παπατσώνης — Περ. Πεπονιάς — Λου-
κόπουλος — 'Αντ. Κοσμίδης — Μουράτης — Εὐάγγ. Χαδόλιας —
Νικ. Μακρῆς — Ι. Παπαντωνίου — Μ. Κουρεμένος — Δ. Παπαδόπου-
λος — 'Ιάκ. 'Ελχάς — 'Ιωάν. Μαυρογιάννης — Γ. Χρυσάνθης —
Κ. Ταλαντιανού — Χρ. Κατσικογιάννης — Φ. Μιχαλόπουλος — Φτυ-
αρογιάννης — 'Ελένη Χα:δεμένου — Χ. 'Αριστος — Μ. 'Ηλιάδης —

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ : 'Αντ. Κοσμίδης — Π. Πεπονιάς — Ι. Φουμά-
κης — Μουράτης — Δ. Μιχαλοπούλου — Ν. Ρέντης — Κ. Δροσό-
πουλος — Ζ. Ζαχαρίας — Κλ. Κοσμά — 'Ισμ. Πολυχρονοπούλου
— Φωτ. 'Αργυριάδου — Ν. Σπηλιωτόπουλος — Π. Κυτρίτση — Α.
'Αρεόγλου.

* Αἱ ἀποσταλείσαι λύσεις ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω δὲν καθορίζονται ἂν
εἶναι ὀρθαὶ ἢ ἐσφαλμένα. Τοῦτο θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ 10ον τεῦχος.

* 'Αποφεύγετε ἂν μπορεῖτε νὰ στέλνετε λύσεις ταχυδρομικῶς γιὰ
νὰ μὴ ξοδεύεσθε σὲ γραμματόσημα. Νὰ τὰ στέλνετε ἢ νὰ τὰ φέρνε-
τε στὰ Γραφεῖα μας, Γερανίου, 45.

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΗ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ;

—Ποιός θ' ἀποκτήσῃ ἕνα ραδιόφωνο μάρκας «Κοσσόρ» :

—'Εκεῖνος πού θά στείλῃ τῖς λύσεις ὅλων τῶν προβλημάτων ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ τῶν πρώτων 8 τευχῶν.

—Ποῖοι θά ἀποκτήσουν ἕνα διαρκές εἰσιτήριο νά μπαίνουν ἐλεύθερα ἄνευ πληρωμῆς στὸν Κινηματογράφο «ΣΤΑΡ».

—'Ο δεύτερος καὶ ὁ τρίτος κατὰ σειρὰν πού θά στείλῃ τῖς περισσό-
τερες λύσεις τοῦ διαγωνισμοῦ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ.

—Ποῖος θά βραβευθῇ μὲ μία μπάλλα ποδοσφαίρου ;

—'Εκεῖνος πού θά στείλῃ τῖς λύσεις ὅλων τῶν διαγωνισμῶν ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ, τῶν πρώτων τευχῶν.

—'Υπάρχουν ὅμως κι' ἄλλα πολλὰ βραβεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα θά βρα-
βευθοῦν ἐκεῖνοι πού θά στείλουν κατὰ σειρὰν τῖς περισσότερες λύσεις.

—Τί θά γίνῃ ἂν ὑπάρχουν περισσότεροι τοῦ ἐνὸς πού θά στείλουν ὅ-
λες τῖς λύσεις ;

—Θά τοὺς καλέσουμε στὰ Γραφεῖα μας καὶ μεταξύ τους θά δάλουν
κλῆρο.

—Τὰ ὀνόματα ἐκείνων πού μὲς στέλνουν λύσεις (ὀρθές ἢ ἐσφαλμένες)
θά δημοσιεύονται ἀμέσως στὸ ἐπόμενο τεῦχος. Προσέχετε, λοιπὸν, ἂν δῆτε
καὶ δὲν δημοσιευθῇ τὸν ὀνόμα' σας (πιθανὸν νά παρὰπτεσε τὸ γράμμα) τότε
στέλνετε πάλι ἄλλο.

Ἀπαραίτητο εἶναι ὅπως μὲ τῖς λύσεις ν' ἀποκόπτετε καὶ νά στέλλε-
τε μαζὶ, διὰ μὲν τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ τὸ ΔΕΛΤΙΟ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ Α'. Διὰ δὲ τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ τὸ
ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ Β'. Θεωροῦνται ἄκυροι αἱ λύσεις πού δὲν θά συ-
νοδεύονται ἀπὸ δελτίο συμμετοχῆς.

—Αἱ λύσεις θ' ἀποστέλλονται : «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ».
Τμήμα Διαγωνισμοῦ. Γερανίου 45. — Ἀθῆναι. —

—Στὸ 9ο τεῦχος θά δημοσιευθοῦν τὰ ὑπόλοιπα ὀνόματα καὶ ἡ ἡ μέ-
ρα τῆς βραβεύσεως στὰ Γραφεῖα μας. Στὸ 10ο τεῦχος θά δημοσιευθοῦν ὅ-
λαι αἱ λύσεις καὶ οἱ φωτογραφίες τῶν βραβευθέντων.

—Γιὰ κάθε ἀπορία σας νά μὲς γράψετε ἢ νά μᾶς ἐπισκεφθῆτε.

Διεύθυνσις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντὴς — Ἰδιοκτῆτης : ΔΗΜ. ΠΕΡΑΝΤΖΑΚΗΣ, Γερανίου 45

ὑπεύθυνος ἐπὶ τῆς ὕλης : ΜΙΧ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗΣ, Νηλέως 3

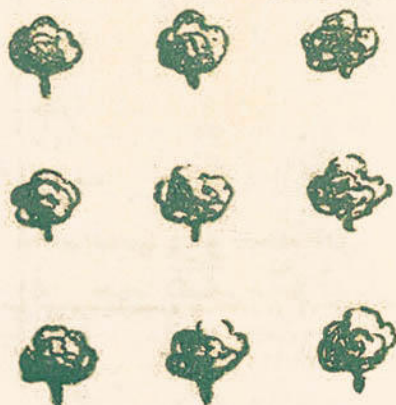
ὑπεύθυνος Τυπογραφείου : Γρηγ. Γρηγορίου, Βίκτ. Οὐγγῶ 48

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΤΟ ΠΟΤΙΣΜΑ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

Αρ. 2

Ένας χωρικός είχε στο κτήμα του έννιά πορτοκαλλίες φυτευμένες όπως δείχνει το σχέδιο μας. Για το πότισμα των δένδρων αυτών είχε βρή ένα πρακτικό τρόπο. Έκανε τέσσαρες μόνον

διαδρομές σε ευθείαν γραμμή που του επέτρεπαν να περάσει κι' από τις έννιά ρίζες των δένδρων.

Μπορείτε τώρα και σείς με τέσσαρες ευθείες γραμμές να περάσετε κι' από τις έννιά ρίζες;

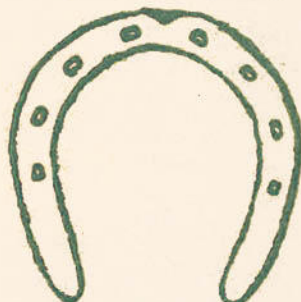
ΑΡΙΘ. 3 ΜΙΑ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΞΙΣ ΠΡΑΞΙΣ

Μπορείτε με έξη φορές το ένα να σχηματίσετε τον αριθμό 12; (κάνοντας όποια πράξι θέλετε).

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ

Αριθ. 7

Πάρτε ένα πριόνι που κόβει μέταλλο. Μπορείτε να κόψετε αυτό το πέταλο σε 7 μέρη με δύο πριονιές;

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

8). Μπορείτε να βρήτε ένα γυνάκείο όνομα που να διαβάζετε ίσια κι' ανάποδα;

9). Μπορεί ένας άνθρωπος να μετρήσει ως το 500.000 χωρίς να σταματήσει καθόλου;

ΑΡΙΘ. 10. Η ΖΑΧΑΡΙ ΤΟΥ ΜΠΑΚΑΛΗ

Ένας μπακάλης ήθελε να στείλει σε 10 πελάτες του Ισαρίθμες σακκούλες με 2 όκάδες ζάχαρι, παίρνοντάς την από ένα σακκι που είχε 20 όκάδες. Έχει όμως, μόνον 2 σταθμά για να ζυγίση: Ένα των 5, και ένα των 9 όκάδων. Πώς θα μπορούσε να χωρίσει μ' αυτά τη ζάχαρι ανά 2 όκάδες;

ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ Α'

Όνομα

Όδος αρ.

Πόλις

ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ Β'

Όνομα

Όδος αρ.

Πόλις

ΔΡΧ. 1.500